Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Ι΄ ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 114 Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ∴ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1914

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΤΡΟΥΪΣΤΗΣ

[Ε. Παπαδημητρίου]

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Η Θράκη ἐρημοῦται. Ἀπὸ ὅλας τὰς διευθύνσεις διασταυροῦνται τὰ ἴδια τηλεγραφήματα, πένθιμα, ὀδυνηρά. Ἐκδιώκονται οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τῶν Νεοτούρκων χωρὶς ἀφορμήν, χωρὶς προσχήματα, χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἐπιφύλαξιν. Εἴκοσι χιλιάδες Θράκες, φεύγουν τὴν καταδίωξιν τῶν ὀργάνων τοῦ Νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου, ἐγκαταλείποντες περιουσίαν, στέγην, πάτριον ἔδαφος, πεζῇ, ζητοῦντες προστασίαν. Εἰκοσιπέντε ἄλλαι χιλιάδες Θρακῶν εἶνε ἕτοιμοι εἰς τὰ παράλια νὰ ἐπιβιβασθοῦν εἰς Ἑλληνικὰ πλοῖα διὰ νὰ σώσουν τὴν ζωήν των πλέον. Πόσαι ἄλλαι χιλιάδες δὲν ἔφυγαν ἐν τῷ μεταξύ, πόσαι ἀκόμη δὲν θὰ φύγουν αὔριον καὶ μεθαύριον, πόσαι δὲν ἐφονεύθησαν καὶ πόσαι δὲν ἀπέθανον ἐκ τῶν κακουχιῶν!..

❋

Τὸ ἐφετεινὸν Πάσχα ἦτο πένθιμον διὰ τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν τοῦ Γένους καὶ δι' ὅλον τὸν ὑπόδουλον Ἑλληνισμόν. Καμμία τελετή, καμμία πανήγυρις δὲν ἔγινεν, ὅπως τὰ ἄλλα ἔτη. Ἐπένθησε διὰ τὸν διωγμὸν τῶν Ἑλλήνων τῆς Θράκης καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ἀκόμη ὅτι, οἱ Τοῦρκοι ἠμποροῦν ποτὲ νὰ διορθωθοῦν.

❋

Οἱ Νεότουρκοι ἤρχισαν πάλιν τὰς παλαιάς των μεθόδους. Ἀφ' οὗ δὲν ἠμποροῦν νὰ πολεμήσουν ὡς ἄνδρες τὴν Ἑλλάδα, τὴν κτυποῦν ὡς δολοφόνοι. Δολοφονοῦν γυναῖκας, παιδιὰ καὶ γέροντας, κηρύττουν μποϋκοτάζ, ἐκδιώκουν τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τὴν Θράκην καὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Ἐκδικοῦνται διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν Νήσων τοῦ Αἰγαίου καὶ προπάντων τῆς Χίου καὶ τῆς Μιτυλήνης. Καὶ τὰ μέσα αὐτὰ τὰ ἄνανδρα καὶ Ἀβδουλχαμιτικὰ νομίζουν ὅτι, θὰ τοὺς σώσουν. Τρέμουν τὴν ἀρχὴν τῶν ἐθνικοτήτων καὶ ἐκδιώκουν ἀπὸ τὰ μέρη ποῦ τοὺς ἔμειναν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον Ἑλληνισμὸν διὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήσουν μὲ Τουρκαλάδες. Δὲν ἔβαλαν γνῶσιν. Δὲν ἐκατάλαβαν ὅτι μὲ τὸ μόνον ἔθνος, μὲ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ τὰ ἔχουν πάντοτε καλ εἶνεά, ἡ Ἑλλάς. Ἔτσι δὲν τὸ εἶχαν καταλάβει καὶ πρὸ τῶν πολέμων καὶ τοὺς ἐβγῆκε ξυνό. Ἀλλὰ οἱ Τοῦρκοι δὲν ἔμαθαν νὰ ἐπωφελοῦνται ἀπὸ τὰ παθήματά των. Εἶνε προωρισμένοι διὰ τὴν καταστροφὴν καὶ εἰς αὐτὴν φέρονται ἀκατάσχετοι. Ἡ στιγμὴ δὲν θ' ἀργήσῃ πάλιν ποῦ θὰ κληθοῦν νὰ δώσουν λόγον τῶν ἐγκλημάτων των.

Τὸ Ἠπειρωτικὸν ζήτημα ἐπῆρεν ἄλλην ἔκβασιν προσεγγίζουσαν ὁπωσδήποτε πρὸς τοὺς Ἑλληνικοὺς πόθους, χάρις εἰς τὴν ἀνδρείαν τῶν Ἱερολοχιτῶν καὶ τῶν ἀρχηγῶν των. Ἀφ' οὗ ἀπεχώρησεν ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς καὶ ἄφησε μόνους τοὺς Ἠπειρώτας, πολλοὶ ἐπίστευσαν ὅτι δὲν θ' ἀργήσουν νὰ ὑποκύψουν καὶ νὰ παραδοθοῦν εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Μπρὲτ τῆς Ἀλβανίας. Πόσον ὅμως ἠπατήθησαν εἰς τοὺς ὑπολογισμούς των. Οἱ ἱερολοχῖται ἔγιναν ἀετοὶ καὶ ἐπέταξαν, ἔγιναν λέοντες καὶ ὥρμησαν ἐναντίον αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπίστευσαν ὅτι ἠμποροῦν νὰ τοὺς κατακτήσουν εὔκολα καὶ τοὺς ἐφώναξαν κατάμουτρα:

— Ζήτω ὁ θάνατος!

Τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ὁρμήν των καὶ ἐπροχωροῦσαν ὁλοένα ἀκατάσχετοι πρὸς τὰ σύνορα τῆς Ἀλβανίας. Ὁ δῆθεν Ἀλβανικὸς στρατὸς δὲν ἤργησε νὰ τραπῇ εἰς φυγήν, οἱ δὲ Ὁλλανδοὶ ἀξιωματικοὶ ἐδήλωσαν ὅτι, δὲν ὑφίσταται τοιοῦτος στρατός. Ἡ Ἰταλία ᾐσθάνθη φαίνεται τὴν χίμαιραν τὴν ὁποίαν ἐκυνηγοῦσε καὶ ἔσπευσε νὰ συμβουλεύσῃ τὸν Βὴδ νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὰ αἰτήματα τῶν Ἠπειρωτῶν. Καὶ ἔτσι ἐκλήθη ὁ Πρόεδρος τῆς προσωρινῆς Ἠπειρωτικῆς Κυβερνήσεως εἰς ἀπ' εὐθείας συνεννόησιν μετὰ τῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἀλβανίας εἰς τὴν Κέρκυραν. Καὶ ἔτσι ἐλπίζεται ὅτι, οἱ Ἠπειρῶται θὰ κερδίσουν τὰ περισσότερα τῶν αἰτημάτων των μὲ τὸ σπαθί των καὶ μόνο.

Μὰ τί ἐνόμιζαν οἱ Ἰταλοί, ὅτι ἡ Ἤπειρος κατοικεῖται ἀπὸ μακαρόνια; Τί νὰ λέγῃ τώρα ὁ σινιὸρ Σὰν-Τζουλιάνο;

Η ΣΤΡΑΤΑΡΧΙΚΗ ΡΑΒΔΟΣ. — Μετὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐπιδόσεως ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς μεθ' ὁλοκλήρου τῆς Β. Οἰκογενείας ἐποζάρισε πρὸ τῆς κινηματογραφικῆς συσκευῆς τοῦ Θεάτρου «Παλλάς».

Ἡ διάσκεψις τοῦ Συνεδρίου διὰ τὸν διακανονισμὸν τοῦ Ἠπειρωτικοῦ ζητήματος ἐξακολουθεῖ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Ὡραίας Βενετίας» τῆς Κερκύρας. Τὴν αὐτόνομον Κυβέρνησιν ἀντιπροσωπεύουν εἰς τὸ Συνέδριον οἱ κ. κ. Ζωγράφος, Καραπάνος, καὶ Γαβαλλιᾶς, ἐπιτελάρχης τοῦ στρατοῦ τῆς Ἠπείρου, ὡς στρατιωτικὸς ἀντιπρόσωπος. Ὁ κ. Σπυρομήλιος ὑποβάλλει διὰ τοῦ κ. Ζωγράφου τὰ αἰτήματα τῆς Χειμάρας. Πολλαὶ φῆμαι κυκλοφοροῦν καὶ θὰ κυκλοφορήσουν διὰ τὴν ἔκβασιν τῶν διαπραγματεύσεων. Μεταξὺ αὐτῶν δὲ καὶ ἡ φήμη ὅτι, ὁ Αὐστριακὸς καὶ Ἰταλὸς ἀντιπρόσωπος τῆς Διεθνοῦς παρετήρησαν ὅτι, τόσον ἡ Κορυτσὰ ὅσον καὶ ἡ Κολώνια μετὰ τῶν λοιπῶν κατεχομένων τμημάτων περιῆλθον εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ Βασιλέως Βὴδ ἄνευ ἀντιστάσεως. Καὶ συνεπῶς δὲν πρέπει νὰ παραχωρηθοῦν εἰς τὰς ἐπαρχίας ταύτας τὰ προνόμια, τὰ ὁποῖα θὰ παραχωρηθοῦν εἰς τὴν λοιπὴν Ἤπειρον. Ἀλλὰ ὁ κ. Ζωγράφος ἀντέκρουσε τὰς ὀλίγον τι ***μεταφυσικὰς*** θεωρίας τῶν ἀξιοτίμων αὐτῶν κυρίων.

❋

Τί ἔξυπνοι τελοσπάντων αὐτοὶ οἱ Αὐστρο-Ἰταλοί! Ἀλλὰ ἂς μὴ λησμονοῦν ὅτι, οἱ Ὁλλανδοὶ ἀξιωματικοὶ ἐδήλωσαν ὅτι, δὲν ὑφίσταται Ἀλβανικὸς στρατὸς παρὰ εἰς τὴν φαντασίαν των καὶ ὅτι, ἐὰν δὲν σπεύσουν νὰ ὑποχωρήσουν θὰ ἰδοῦν ἔξαφνα τὸν Ἠπειρωτικὸν στρατὸν εἰς τὸν Αὐλῶνα καὶ ἴσως καὶ εἰς τὸ Δυρράχιον. Δὲν πιστεύομεν νὰ ἐπιθυμοῦν ποτὲ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν δύο ὑποχρεωτικῶν μας Ἀδριατικῶν Δυνάμεων τοιαύτην ἀντιστροφὴν ὅρων.

❋

Αὐτὸ λέγεται συμμαχία μιὰ φορά!

Ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Αὐστρία. Οὔτε αἱ ἀσπονδότεραι ἐχθραὶ ἐὰν ἦσαν μεταξύ των, δὲν θὰ ἐσκυλλοϋβρίζοντο διὰ τοῦ τύπου των, ὅπως τὸ κάμουν αὐταί.

Εἰς τὴν Ρώμην μάλιστα διωργανώθη καὶ πολυπληθὲς συλλαλητήριον διὰ ν' ἀποδοκιμάσῃ τοὺς Αὐστριακούς. Ἡ ἀστυνομία ἐπρόλαβε καὶ τὸ διέλυσε. Δὲν κατώρθωσεν ὅμως νὰ ἐμποδίσῃ νὰ σχίσουν ἐμπρὸς εἰς τὴν μύτην της μίαν Αὐστριακὴν σημαίαν.

Καὶ ὅλ' αὐτὰ προέρχονται μαζὶ ἀπὸ παλαιοὺς λογαριασμοὺς καὶ ἀπὸ τὸ ζήτημα τῆς Ἀλβανίας, ἡ ὁποία κατήντησε δι' ἀμφοτέρας ὁ ἀχυρῶνας τῆς παροιμίας.

Τοὐλάχιστον δὲν ντρέπονται τοὺς ἄλλους ἀφ' οὗ δὲν ντρέπονται τὸν ἑαυτόν των;

❋

Μεγάλη συγκίνησις εἰς τοὺς Βαλκανικοὺς κύκλους ἐπικρατεῖ. Ὁ γεραρὸς Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Φραγκῖσκος Ἰωσὴφ εἶνε ἀσθενὴς ἐκ βρογχίτιδος καὶ ἡ ἀσθένειά του δὲν βελτιοῦται ἐπαισθητῶς ἐπὶ ὁλοκλήρους ἑβδομάδας μὲ ὅλην τὴν φροντίδα τῶν ἰατρῶν. Εἶναι ἄλλωστε τόσον γέρων, ὥστε ἡ βρογχῖτίς του ἐμπνέει φόβους. Καὶ ἡ συγκίνησις ὡς ἐκ τούτου εἶνε εὐεξήγητος, διότι εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ ὑπέργηρος αὐτοκράτωρ Φραγκῖσκος Ἰωσὴφ συγκεντρώνει τὰς συμπαθείας καὶ τὸν σεβασμὸν ὅλων τῶν ὑπηκόων του, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν ὑπὸ ἔποψιν ἐθνικότητος ὁλόκληρον μωσαϊκόν.

Θὰ ἐξακολουθήσουν ἄρα γε νὰ προσφέρουν τὴν ἰδίαν συμπάθειαν καὶ τὸν ἴδιον σεβασμὸν καὶ εἰς τὸν διάδοχόν του; Ἰδοὺ τὸ φοβερὸν πρόβλημα, τὸ ὁποῖον τρομάζει τοὺς Αὐστριακοὺς διότι, ἀκριβῶς εἶνε ἀπὸ τὰ ἄλυτα προβλήματα.

❋

Ὅλων τῶν ἀμέσως ἐνδιαφερομένων διὰ τὰ Βαλκανικὰ ζητήματα αἱ προσπάθειαι στρέφονται τελευταίως εἰς τὸ πῶς νὰ ἀποσπάσουν τὴν Ρουμανίαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ τυχαῖος φόνος δύο ἢ τριῶν Ρουμανιζόντων τῆς Κορυτσᾶς ἐνεθάρρυνεν αὐτοὺς εἰς τὰς σκευωρίας των. Συμβουλεύουν τοὺς Ρουμάνους νὰ φοβοῦνται τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας καὶ τοὺς καταστρώνουν τὰ ἀνυπολόγιστα κέρδη, τὰ ὁποῖα θὰ ἔχουν ἐὰν προσεγγίσουν τὴν Βουλγαρίαν. Ἡ Βουλγαρία ἐξ ἄλλου διὰ νὰ κερδίσῃ τὴν φιλίαν τῆς Ρουμανίας ὑπόσχεται εἰς αὐτὴν λαγοὺς μὲ πετραχήλια, διαψεύδουσα τὴν φιλίαν της μετὰ τῆς ἀπίστου Τουρκίας. Ἀλλὰ ἡ Ρουμανικὴ Κυβέρνησις τ' ἀκούει αὐτὰ μὲ τὸ ἕνα αὐτί, διότι δὲν ἔχει τίποτε νὰ χάσῃ. Γνωρίζει ὅμως πάντως ποίαν παγίδα θέλουν νὰ τῆς στήσουν. Τὴν παγίδα τῆς ἀναθεωρήσεως τῆς Συνθήκης τοῦ Βουκουρεστίου, ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ γίνῃ παρὰ διὰ πολέμου καὶ εἰς βάρος τῶν Ρουμανικῶν συμφερόντων. Ἰδίως ὅμως ἀναγνωρίζει εἰς τὰ τεκταινόμενα τὸν δάκτυλον τῆς Μετερνιχείου πολιτικῆς, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυσε νὰ ἐμφανίζεται εἰς πᾶσαν κρίσιμον περίστασιν ποῦ διατρέχει ἡ Βαλκανική. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὰ χρόνια ἤλλαξαν. Ἡ Ρουμανία σήμερον ἔχει πολιτικοὺς ἄνδρας μὲ φωτεινὴν διάνοιαν, οἱ ὁποῖοι βλέπουν ποῦ πρέπει νὰ στραφῇ ἡ προσοχή των. Πολλὰ ἑκατομμύρια Ρουμάνων ζοῦν ὑπὸ τὴν Αὐστρίαν καὶ πολλὰ ἑκατομμύρια Ἑλλήνων ζοῦν ὑπὸ τὴν Τουρκίαν. Τίς οἶδε τί ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ εἰς ἀπώτερον μέλλον;

Συνέπεια τῶν ἄνω βυσσοδομουμένων εἶνε καὶ ἡ διάδοσις, ἡ μετ' ἐπιτάσεως κυκλοφορήσασα καὶ εἰς τοὺς κύκλους τῆς Σόφιας, τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Βιέννης καὶ τῆς Ρώμης χαλκευθεῖσα, ὅτι τὸ συνοικέσιον τοῦ Ἕλληνος Διαδόχου μετὰ τῆς Πριγκηπίσσης Ἐλισσάβετ τῆς Ρουμανίας ἐματαιώθη.

Ἡ πρώτη φήμη λέγει ὅτι, ἐματαιώθη διότι ἡ Ἑλλὰς διάκειται ἐχθρικῶς πρὸς τὴν Ἀλβανίαν, τῆς ὁποίας ὁ Ἡγεμὼν εἶνε ἀνεψιὸς τῆς Βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας Κάρμεν Σίλβα. Ἡ δευτέρα, διότι δῆθεν ἡ Πριγκήπισσα Ἐλισσάβετ δὲν ἀγαπᾷ τὸν μνηστῆρα της καὶ πρὸ πάντων δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ζήσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡ τρίτη διότι. . . . . ἀλλὰ δὲν θὰ ἔφθανεν ὁλόκληρος σελὶς διὰ νὰ ἐκτεθοῦν ὅλαι αἱ κυκλοφοροῦσαι φῆμαι, αἱ ὁποῖαι διαψεύδονται, φυσικῷ τῷ λόγῳ, ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης ἐπισήμως καὶ ὑπευθύνως.

Αὐτὸ δείχνει πόσον μερικοὶ χαίρονται δι' ἕνα τοιοῦτον συνοικέσιον, τόσον φεῦ, ἐπιζήμιον εἰς τὰς βλέψεις των καὶ τὰ σχέδιά των!

❋ ❋ ❋

* *Τὸν μὲν Θεὸν φοβοῦ, τοὺς δὲ γονεῖς τίμα, τοὺς δὲ φίλους ἐντρέπου, εἰς δὲ τοὺς νόμους πείθου.* Ἰσοκράτης

* *Ἡ φιλία αὐξάνει τὴν χαράν, ἐλαττώνει τὰς λύπας καὶ μετριάζει τοῦ βίου τούτου τὴν ἀθλιότητα.* Κικέρων

* *Ὁ Θεὸς φροντίζει ὑπὲρ ἡμῶν, διότι καὶ ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἓν ἀπὸ τὰ κτήματα τοῦ Θεοῦ εἴμεθα.* Πλάτων

* *Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων.* Ἰάκωβος

✻ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ ✻

Ο Βασιλεὺς ὅστις ἀπένειμε βαθμούς, παράσημα καὶ τιμὰς εἰς τοὺς ἀξιωματικούς Του, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀπονείμῃ τίποτε εἰς τὸν ἑαυτόν Του. Ὁ Στρατός Του ὅμως ἐσκέφθη νὰ Τοῦ ἀποδώσῃ τὴν τιμὴν αὐτήν. Οἱ ἀξιωματικοί Του λοιπὸν ἐσκέφθησαν νὰ ἀπονείμουν εἰς τὴν Μεγαλειότητά Του τὴν στραταρχικὴν ῥάβδον.

Ἀντιστράτηγοι, ὑποστράτηγοι, ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλῖται τοῦ ἐνδόξου Ἑλλην. Στρατοῦ, συνεκεντρώθησαν πέριξ τοῦ Βασιλικοῦ Θρόνου τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, διὰ νὰ προσφέρουν εἰς τὸν Βασιλέα των τὴν στραταρχικὴν ῥάβδον.

Ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους πρώτην ἤδη φορὰν Ἑλληνικὰ Ἀνάκτορα εἶδαν παρομοίαν ἑορτήν, διότι πράγματι πρώτην φορὰν ἀπὸ τότε ἐφάνη Βασιλεὺς Ἑλλήνων, ὁ ὁποῖος νἀξίζῃ τοιαύτης ἑορτῆς καὶ τοιαύτης τιμῆς, ὁποία ἡ ἀπονομὴ εἰς Αὐτὸν τῆς στραταρχικῆς ῥάβδου.

❋

Οἱ Ἀθηναῖοι ηὐτυχήσαμεν νὰ παρευρεθῶμεν εἰς μίαν ὑπέροχον καὶ ἀλησμόνητον ἑορτήν. Τὴν διωργάνωσε τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ εὑρέθη ἕνα σωματεῖον νὰ στρέψῃ τὰ μάτια του ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ζωὴν καὶ νὰ τὴν κυττάξῃ μὲ στοργήν. Εἶδε τοὺς χορούς της, τὰ τραγούδια της, τὰ κοστούμια της, ποῦ ἀλλάζουν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, ἀπὸ χωριὸ εἰς χωριό, ἐσκέφθη δὲ ὅλα νὰ τὰ παρουσιάσῃ διὰ μίαν φορὰν συγκεντρωμένα ἐμπρός μας καὶ κορίτσια τῶν καλλιτέρων μας οἰκογενειῶν ἐδέχθησαν νὰ συμβάλουν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὡραίου σκοποῦ. Ἀθόρυβα καὶ μυστικὰ ἐδούλευσαν καὶ ἐξέμαθαν τοὺς Ἑλληνικοὺς χοροὺς καὶ μίαν ἡμέραν ὁλόκληροι δεκάδες κοριτσιῶν ντυμένα μὲ ὅλα τὰ πολυποίκιλα καὶ τὰ θαυμάσια κοστούμια τῆς Ἑλλάδος, ἄλλα μὲ τῶν χωριῶν τῆς Ἀττικῆς, ἄλλα μὲ τῆς Σαλαμῖνος, τῆς Κορινθίας, τῶν Μεγάρων, τῆς Κρήτης, τῆς Θεσσαλίας, τῆς Μακεδονίας, τοῦ Πηλίου, τοῦ Κάμπου, τῶν Νήσων, τῆς Πελοποννήσου, τῆς Μάνης, τῆς Χίου, τῆς Μιτυλήνης, τοῦ Σουλίου, τῆς Ἠπείρου κ.λ., παρήλασαν ἀπὸ τὸν στίβον τοῦ Σταδίου καὶ ἐχόρευσαν ὅλους τοὺς Ἑλληνικοὺς χοροὺς πρὸ τῶν ἐκπεπληγμένων ὀμμάτων ὅλου ἐκείνου τοῦ πλήθους ποῦ ἐπλήρωσε τὰς κερκίδας τοῦ Σταδίου. Τὸ θέαμα ἦτο πράγματι μιᾶς ὠμορφιᾶς ἀφαντάστου· ἦτο ὡς μία ἀποκάλυψις τῶν θησαυρῶν ποῦ κρύβει μέσα της αὐτὴ ἡ Ἑλλάς, ἡ ὁποία ὀργᾷ διὰ τὸ μέλλον καὶ ζῇ μὲ τὴν ἰδικήν της ζωήν, ἡ ὁποία θὰ ξαφνιάσῃ κάποτε τὸν ξένον κόσμον. Χίλια «εὖγε» διὰ τὰς κυρίας τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν κ. Παρρέν, ἡ ὁποία ἐνεπνεύσθη καὶ διωργάνωσε τέτοιο ἔργον.

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΒ'
ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ

❋

Αἱ ἐντυπώσεις τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἐκ τοῦ ἀνὰ τὴν Μακεδονίαν ταξειδίου του εἶνε ἐκ τῶν ἀρίστων. Μεταξὺ ἄλλων εἶπεν ὅτι, ἡ Μακεδονία εἶνε Ἑλβετία. Ὅλοι οἱ κάτοικοί της εἶνε παραδεδομένοι εἰς τὰς ἐργασίας των καὶ ἀπολαμβάνουν πλήρους ἰσονομίας καὶ προστασίας.

Ὥστε τί φωνάζουν μερικοὶ περὶ κακοδιοικήσεως καὶ τὰ τέτοια; Διότι καὶ ἐὰν ἀκόμη ὑπῆρχον μερικαὶ ἐλλείψεις εἰς τὴν διοίκησιν τῶν νέων χωρῶν, πρέπει νὰ λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς δυσκολίας ποῦ ἀπαντῶνται νὰ διοικηθοῦν χῶραι, αἱ ὁποῖαι ἀπεσπάσθησαν ἀπὸ τὸ πλέον κακοδιοίκητον Κράτος τῆς Εὐρώπης, τὴν Τουρκίαν. Καὶ ἰδιαιτέρως ἡ Μακεδονία, ἡ ὁποία δὲν κατοικεῖται μόνον ἀπὸ Ἕλληνας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ στοιχεῖα ξένα καὶ ὡς χθὲς ἐχθρικῶς διακείμενα πρὸς τὸν Ἑλληνισμόν.

Καὶ ἐὰν ἀκόμη, κατόπιν αὐτῶν, αἱ πρωθυπουργικαὶ ἐντυπώσεις ἔχουν δόσιν τινὰ ὑπερβολῆς εἰς αἰσιοδοξίαν, ποῖος ἀμφιβάλλει ποτὲ ὅτι, ἡ Μακεδονία εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν ὡραία χώρα ὑπὸ φυσικὴν ἔποψιν, ἡ ὁποία δύναται ἀφόβως νὰ δεχθῇ τὴν σύγκρισιν πρὸς τὴν Ἑλβετίαν;

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ὡμίλησε καὶ περὶ ἀφομοιώσεως καὶ εἶπεν ὅτι, ὅλα ἔχουν ἀφομοιωθῇ πλέον ἐκτὸς τῆς φορολογίας. Διὰ τοῦτο δὲν ἔγιναν ἀκόμη καὶ αἱ ἐκλογαί. Ὡς πρὸς ὅλα τὰ ἄλλα ὑπάρχει ἤδη πλήρης ἀφομοίωσις. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν κατάργησιν τῶν Γενικῶν Διοικήσεων, αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ γιὰ ἀρκετὸν ἀκόμη χρόνον. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς δὲν νομίζει ὅτι, ὁ Νομάρχης Φλωρίνης ἢ Δράμας λ. χ. πρέπει νὰ ζητῇ καὶ νὰ ἀναμένῃ ὁδηγίας ἀπὸ τὴν πολύπλοκον ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν διὰ ζητήματα ποῦ παρουσιάζονται συχνὰ ὡς κατεπείγοντα.

Διὰ δὲ τὰς ἐκλογὰς ἀνεκοίνωσεν ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ὅτι θὰ ἐνεργηθοῦν τοιαῦται καθ' ἅπαν τὸ Κράτος τὸν προσεχῆ Νοέμβριον.

Εἰς ἄλλο σημεῖον ἐπανέλαβε τὰ τῆς φορολογίας καὶ εἶπεν ὅτι, τὸ σύστημα ταύτης εἰς τὴν Π. Ἑλλάδα εἶνε πολὺ ἄδικον διὰ τοὺς κατοίκους, ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίου τὸ σύστημα τῆς φορολογίας τῆς Μακεδονίας μὲ ὀλίγας βελτιώσεις ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ τὸ πρότυπον καὶ ἰδιῶδες τοιοῦτον δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ὥστε ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ ἴδωμεν ὑποτετιμημένα ὅλα τὰ εἴδη τῆς ἀγορᾶς καὶ νὰ κατορθώσωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ζήσωμεν ὡς ἄνθρωποι ὅπως ζοῦν εἰς ὅλα τὰ πολιτισμένα ἔθνη. Ἐλάττωσις τῆς φορολογίας, κατὰ τὴν γνώμην μας, θὰ εἶνε ὄχι πλέον ἀνακούφισις, ἀλλὰ σωτηρία διὰ τὴν Ἑλλάδα.

❋

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐκ τοῦ ἀνὰ τὴν Μακεδονίαν ταξειδίου του καὶ ὁ Βασιλεὺς

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΑΓΩΝΕΣ.— Εἰς τὸ Στάδιον ἐνεφανίσθησαν καὶ αἱ μαθήτριαι τοῦ Ἀρσακείου, αἱ ὁποῖαι ἐξετέλεσαν εὐρύθμους ἀσκήσεις.

ἀναχωρεῖ δι' αὐτὴν πρὸς ἐπιθεώρησιν τοῦ 3ου καὶ 4ου στρατιωτικῶν σωμάτων τῆς Μακεδονίας.

Ἡ ἐπιθεώρησις θὰ παραταθῇ ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας περίπου, θὰ συνοδεύσουν δὲ τὸν Βασιλέα, ἐκτὸς τῶν ὑπασπιστῶν του, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Γενικοῦ ἐπιτελείου, καὶ οἱ κ. κ. Μεταξᾶς, ἀντισυνταγματάρχης Πάλλης, Ἑξαδάκτυλος, Βερνάρδος, Γκιταράκος, Νικολαΐδης Δέγκλερης, Γαλιατσᾶτος, Ρουσσέν, καὶ Στάϊκος.

Δὲν ἔχουν παράπονον οἱ Μακεδόνες καὶ ἰδίως οἱ Θεσσαλονικεῖς, ἡ πόλις τῶν ὁποίων ἔγινε πράγματι δευτέρα πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος.

*

Πολὺ καλὸν τὸ μέτρον τὸ ὁποῖον ἐλήφθη περὶ ἀνταλλαγῆς δυνάμεων Μακεδονίας καὶ Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ εἴχε γίνῃ πρὸ μηνῶν.

Τὸ μέτρον αὐτὸ τὸ ὑπηγόρευσαν πολλά, ἀλλὰ προπάντων τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης, τὴν ὁποίαν πολλοὶ Μακεδόνες στρατιῶται δὲν δύνανται νὰ μεταχειρισθοῦν ἐλευθέρως, μὴ ἐννοοῦντες ἰδίως τὰ στρατιωτικὰ παραγγέλματα καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς ὅρους, ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν δύνανται νὰ ἐκπαιδευθοῦν τελείως.

Οἱ Μακεδόνες ὁπλῖται τοποθετούμενοι εἰς τὸ 1ον 7ον καὶ 34ον συντάγματα, θὰ παρακολουθοῦν ἐνταῦθα νυκτερινὰ μαθήματα, κατὰ τὰ ὁποῖα θὰ καταβληθῇ πᾶσα προσπάθεια, ὅπως καὶ οἱ ἐντελῶς ἀγράμματοι μάθουν γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν.

Ἕνα πρᾶγμα θὰ εἴχομεν ὅμως νὰ συστήσωμεν. Διατί δὲν ἁπλοποιεῖται κάπως ἡ φοβερὰ ἐκείνη μακαρονίστικη γλῶσσα τῶν στρατιωτικῶν παραγγελμάτων, διὰ νὰ εὐκολυνθοῦν περισσότερον εἰς τὴν ἐκμάθησίν των;

*

«Ἦλθον, εἶδον καὶ ἀπῆλθον». Ὑπὸ τὴν καλλιτέραν ὅμως σημασίαν τῆς ἀρχαίας ἐπιγραμματικῆς αὐτῆς φράσεως. Ποῖαι; Αἱ Ἀρσακειάδες τῶν Ἀρσακείων Κερκύρας, Πατρῶν, Λαρίσσης. Ἦλθον ν' ἀποδώσουν μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὰς συναδέλφους των τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἔφεραν μαζὶ τὴν δροσιάν των καὶ τὴν νεότητά των καὶ τὴν εὐωδίαν των, τὴν παρθενικήν. Ἑορταὶ ὡραῖαι διωργανώθησαν πρὸς τιμήν των καὶ ἐπὶ ὁλόκληρον ὀκταήμερον τὸ φιλοξενῆσαν αὐτὰς ἴδρυμα τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ Πανεπιστημίου εὐρίσκετο ἐν διαρκεῖ κινήσει.

Ἐπεσκέφθησαν ὅλα τὰ μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν, παρευρέθησαν εἰς θέατρα τερπνὰ καὶ εἰς μουικὰ κονσέρτα, παρεστάθη ὑπὸ συναδέλφων των τὸ ἀμίμητον δρᾶμα τοῦ Σοφοκλέους ἡ «Ἰφιγένεια», ἐτραγούδησαν, διεσκέδασαν, ἐστέλλαξαν εἰς τὸν μαθητικὸν σάκκον πλείστας ὡραίας ἀναμνήσεις δι' ὅλην των τὴν ζωὴν καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια κατενθουσιασμέναι.

Εὖγε εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἀρσακείου καὶ εἰς τὰς Κας Ἀλεξανδρίδου καὶ Βαρουξάκη διὰ τὴν ἐπιτυχῆ των καὶ ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ἐπωφελῆ διὰ τὰς νεαρὰς Ἑλληνίδας ἔμπνευσιν.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΕΘΙΜΑ

Εἰς τὴν Κέρκυραν τ' αὐγὰ βάφονται τὴν μεγάλην Πέμπτην εἰς χύτραν ἠηλίνην, ἡ ὁποία ὅμως πρέπει νὰ εἶνε ἐντελῶς καινουργής, διότι θὰ ἦτο μεγάλη ἀσέβεια νὰ ἐβάροντο εἰς ἕνα παλαιὸ τσουκάλι, τὸ ὁποῖον ἔχουν ἤδη μεταχειρισθῇ εἰς ἄλλας χρήσεις. Ἡ ἠηλίνη χύτρα, ἡ ὁποία ἀγοράζεται ἐπίτηδες διὰ τὸ βάψιμο τῶν αὐγῶν, θὰ χρησιμεύσῃ μόνον μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς κουζίνας.

Τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν δὲν στρώνεται τραπέζι στὰ σπίτια καὶ ὅλοι τρώγουν στὸ πόδι καὶ μόνον ξηρὰ φαγητά.

Τὸ μέγα Σάββατον δὲν εὑρίσκεται κατ' οὐδὲν λόγον κρέας εἰς τὴν πόλιν, οὔτε εἰς τὰς ἐξοχάς, διότι τ' ἀρνιὰ σφάζονται μόλις ἀκουσθοῦν ἡ καμπάνες. Τότε ἐπίσης ρίχνουν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα ὅσα ραγισμένα ἢ ἄχρηστα ἀγγεῖα εὑρίσκονται εἰς τὸ σπίτι, ὅσοι δὲ εὑρίσκονται εἰς τὴν ἀγορὰν βάφουν τὰ χέρια των εἰς τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ζῴων.

*

Εἰς τὴν Ζάκυνθον τὴν Μεγάλην Πέμπτην δὲν κτυποῦν ἡ καμπάνες. αὐτὸ δὲ τὸ λέγουν «χηρῴψανε ἡ καμπάνες».

Ἐπίσης κ' ἐκεῖ, ὅπως κ' εἰς τὴν Κέρκυραν, δὲν στρώνεται τραπέζι τὴν Μεγάλην Παρασκευήν, ἀλλὰ ὅλοι τρώγουν κάτι «στὸ πόδι», ἰδίως δὲ μαρούλια μὲ ξεῖδι, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ὄξους μὲ τὸ ὁποῖον ἐπότισαν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς Ἀκολουθίας περιφέρεται ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἐπιτάφιος, ἐνατοτίθεται πρὸ τῆς Ὡραίας Πύλης καὶ μετὰ τὴν ἀναγνωσιν τοῦ Εὐαγγελίου εἰσάγεται εἰς τὸ Ἱερὸν Βῆμα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην φοβερὸς συνωστισμὸς ἐπακολουθεῖ, διότι ὅλοι τρέχουν νὰ ἐγγίσουν τὸν Ἐπιτάφιον, ἐπειδὴ ὑπάρχει ἡ πρόληψις ὅτι, ὅποιος δὲν τὸν ἐγγίσῃ θὰ πεθάνῃ στὸ χρόνο ἀπάνω.

*

Εἰς τὴν Κάλυμνον μετὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ὡρῶν περιφέρουν τοὺς Ἐπιταφίους εἰς τὸ νεκροταφεῖον, τὰ δὲ κορίτσια τοῦ νησιοῦ ντυμένα στὰ ὁλόασπρα ψάλλουν τὰ εὐλογητάρια. Αἱ ἡλικιωμέναι γυναῖκες ψάλλουν ἐπίσης κατὰ τὴν ἀγρυπνίαν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς περὶ τὸν Ἐσταυρωμένον τὸ ἑξῆς δημῶδες ᾆσμα:

Κ' ἡ Παναγιὰ συνέφερε
κι' αὐτὸν τὸν λόγον εἶπε:
—"Ἀς ἔρθῃ ἡ Μάρθα κ' ἡ Μαριὰ
καὶ τοῦ Λαζάρου ἡ μάνα,
καὶ τοῦ Προδρόμου ἡ ἀδελφὴ
κ' ἡ ἄλλη ἡ Ἀλισάβη,
νὰ πᾶμε νὰ Τὸν πάρουμε
προτοῦ μᾶς Τὸν σταυρώσουν
καὶ πρὶν Τοῦ βάλουν τὰ καρφιὰ
καὶ μᾶς Τὸν θανατώσουν.

*

Εἰς τὸ Σκουπὶ τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων κατὰ τὴν ἔξοδον τῶν Ἐπιταφίων τὰ παιδιὰ ποῦ τηγαίνουν ἔμπρός, καῖνε μὲ τὴς λαμπάδες των τοὺς ξηροὺς φράκτες τῶν κήπων καὶ ρίχνουν πέτρες στὶς πόρτες τῶν ὑπογείων καὶ κατωγείων γιὰ νὰ διώξουν τὰ κακὰ δαιμόνια, τὰ ὁποῖα ἐμφωλεύουν ἐκεῖ.

Τὸ πρωῒ τῆς Μεγάλης Πέμπτης τὰ *κορίτσια* τῆς παντρειᾶς βγάζουν τὰ προικιά τους ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια τους καὶ τ' ἁπλώνουν ἐπάνω εἰς τοὺς φράκτες γιὰ νὰ εὐλογηθοῦν. Ν.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΑΓΩΝΕΣ. — Τὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ εἴλκυσε ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Α. Υ. τοῦ Διαδόχου καὶ τῶν ἐπισήμων.

* * *

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Τὴν ἡμέραν τῆς Λαμπρᾶς, ἐν ᾧ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ γειτονικοῦ μου σπιτιοῦ ἐγυρίζετο ἡ σούβλα ποῦ ἐβάσταζε τὸ πασχαλινὸ ἀρνὶ καὶ ἄρχιζε νὰ ροδοκοκκινίζῃ ἀπὸ τὴ φωτιά, κ' ἐν ᾧ ἡ οἰκοδέσποινα ἐμοίραζε τὸ κοκορέτσι καὶ τὴ μαστίχα στοὺς φιλοξενημένους, μετὰ τῶν ὁποίων ἤμουν κ' ὁ ὑποφαινόμενος, γιὰ νὰ τσιγκρίσουν καὶ νὰ ποῦν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη!» μιὰ φωνὴ εἶπε:

— Δὲν μᾶς διηγεῖσαι καμμιὰ ἱστορίτσα, Κωστῆ;

Ἡ φωνὴ ἦτο τῆς Δος Εὐτέρπης, τῆς κόρης τοῦ οἰκοδεσπότου, δροσερᾶς ὡς τὸ τριαντάφυλλο τοῦ Μαΐου, ὁ δὲ Κωστῆς ἦτο ὁ ταξειδευμένος ἐξάδελφός της, ὁ ὁποῖος, ἔπειτα ἀπὸ τόσων ἐτῶν ἀπουσίαν εἰς τὰ ξένα, ἤρχετο νὰ κάμῃ Πάσχα μὲ τοὺς συγγενεῖς του.

— Λοιπὸν δὲν θὰ φαντασθῇς τί ἐσυλλογιζόμουν αὐτὴ τὴ στιγμή, Εὐτερπάκι μου· ἄρχισε νὰ λέγῃ. Κ' ἂν τὸ μάθῃς θὰ συγκινηθῇς, ὅπως συγκινοῦμαι μόνο ποῦ τὸ συλλογίζομαι. Τί ὡραία, τί ὄμορφη ποῦ εἶνε ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ τί ἄχαρο πρᾶγμα ἡ ξενητειά! Τί δίκηο ποῦ εἶχεν ὁ γέρο-Θεόκριτος ὅταν ἔλεγεν:

"Ἀνθρωπε τὴ ζωοῦλα σου
φύλαγε· τὰ ταξείδια
μὴν ἀγαπᾶς μικρὸς - μικρός.
Ἡ ζωή μας λίγη ποῦ εἶνε!...

Ἐγὼ ὅμως τ' ἀγάτησα ἀπὸ μικρὸς κ' ἐσπατάλησα εἰς αὐτὰ τὸ μεγαλείτερο καὶ τ' ὡραιότερο μέρος τῆς λίγης αὐτῆς ζωῆς!... Ἔπρεπε νὰ ἐδιάβαζα νεώτερος τὸ Θεόκριτο. Τώρα πειὰ τί μοῦ χρησιμεύει!... Ἔφυγα νέος κ' ἐγύρισα γερασμένος!...

Τὰς λέξεις του αὐτὰς ἐπηκολούθησε κάποια σιγή.

— Μὴ χειρότερα! Γέρος, τριανταπέντε χρονῶν ἄνθρωπος! Ἄφησε σὲ παρακαλῶ τοὺς συγκινητικοὺς προλόγους σου καὶ πές μας τὴν ἱστορία.

— Ἐθυμήθηκα, ποῦ λές, πρὸ ὀλίγου κάτι τί. Θὰ γελάσετε, ἀλλὰ δὲν μὲ μέλλει!... Ξέρετε τὴ χρονιὰ ποῦ ἀρρώστησα καὶ μὲ συνεβούλευσαν οἱ γιατροὶ νὰ πάω στὴν ἐξοχή....

— Δὲν σοῦ εἶπα χωρὶς προλόγους;

— Μὰ στάσου, χαμένη, νὰ ἰδῇς! Λοιπὸν ἐπῆγα κ' ἔβγαλα ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὴ μεσημβρινὴ Γαλλία. Γιὰ τὴν πατρίδα ἴσα-ἴσα τοῦ Μιστράλ.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΑΓΩΝΕΣ.— Ἡ Α. Υ. ὁ Διάδοχος παρακολουθεῖ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ ἀγώνισμα τῆς πάλης.

Εἶχα πάρει ὅλες τὴς σχετικὲς πληροφορίες κ' ἐπῆγα τὸ βράδυ στὸ σταθμὸ τῆς Λυῶνος.

— Ἀπὸ ποῦ;

— Μά, ἀπὸ ποῦ ἄλλοῦ; Ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Λοιπόν;

— Ἐξημερώθηκα στὸ Βελό. Ἕνα χωριουδάκι χαρούμενο καὶ γελαστὸ ἐπάνω σ' ἕνα λόφο. Ὅλη ἡ λιμνοθάλασσα τοῦ Μπὲρ ἦταν ἔμπρός μου πανόραμα ἁπλωμένη. Οἱ λόφοι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἦταν γεμάτοι ἀπὸ ἀθάνατα πεῦκα κ' οἱ κάμποι στολισμένοι ἀπὸ ἀνθισμένες μυγδαλιές. Τί ἄλλο ἤθελα; Μοῦ φαινόταν πῶς εὑρίσκομαι στὴν Ἑλλάδα. Ὅ,τι ἤθελα ἦτο στὴ διάθεσί μου. Κολύμπι, ψάρεμα, κυνῆγι, ἐκδρομές.... Καὶ τί δὲν εἶχα! Θὰ περνοῦσα τὸν ὀλίγο χρόνο τῆς διαμονῆς μου ἐκεῖ σὰν σὲ παράδεισο.

Μόλις ὅμως ἐπέρασαν οἱ πρῶτοι μῆνες τῆς διαμονῆς μου καὶ τ' ἀπόλαυσα ὅλα αὐτὰ καὶ ἄρχισα νὰ αἰσθάνουμαι τὸν ἑαυτό μου καλήτερα μ' ἐκυρίευσεν ἡ ἀνία. Κάθε μέρα τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, χωρὶς νὰ ἔχω οὔτε ἕναν ἄνθρωπο μὲ τὸν ὁποῖον νὰ μποροῦσα νὰ μιλήσω τὴ γλῶσσα μου... Μοῦ φαινόταν σὰν καταδίκη, σὰν ἐξορία....

— Δὲν ὑπάρχουν ρωμηοὶ στὴ Προθηγγία;

— Ὑπάρχουν μερικοὶ ἁπλησίαστοι στὴν πρωτεύουσά της, τὴ Μασσαλία, ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ ἤμουν ἐγὼ πῶς ἤθελες νὰ βρεθῇ ρωμηός! Ἐκόντευα νὰ ξεχάσω τὴ γλῶσσα μου, τὰ ὡραῖα μας συνήθεια, τὶς γιορτές μας, ὅλα. Ἐπὶ τέλους μιὰ μέρα ἔλαβα ἕνα ἡμερολόγιο, ποῦ σοῦ ἐζήτησα καὶ μοῦ τῶστειλες. Θυμᾶσαι, Εὐτέρπη;

— Πῶς δὲν τὸ θυμᾶμαι!

— Τὸ ἄνοιξα καὶ εἶδα πῶς βρισκόμουν στὴ μεγάλη σαρακοστή. Μ' ἔπιασεν ἀπελπισία. Ἐσυλλογίσθηκα τὴν ἐκκλησία καὶ τοὺς χαιρετισμούς, τὴ μυρουδιὰ τὴν ἰδιαίτερη τοῦ λιβανιοῦ, ἀνακατευμένη μὲ τὴ μυρουδιὰ τῶν ἀναμμένων κεριῶν, τὴν Ἑλληνικὴ ἀνοιξι, τὰ Ἑλληνικὰ λουλούδια ποῦ μοσχοβολοῦν, ὅσο σὲ κανένα μέρος τοῦ Κόσμου καὶ μοῦ ἤρθαν δάκρυα στὰ μάτια. Ἔπρεπε κάτι νὰ κάμω γιὰ ν' ἀντιδράσω στὴν πλῆξι καὶ τὴ μελαγχολία, ποῦ μ' ἐκυρίευσαν, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζα τί

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΑΓΩΝΕΣ.— Εἰς τὸ Στάδιον ἔγιναν ἐφέτος Πανελλήνιοι ἀγῶνες, τοὺς ὁποίους διηύθυνεν ἡ Α. Υ. ὁ Διάδοχος ὡς Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων. Εἰς τὴν εἰκόνα μας ἡ Α. Υ. συνδιαλέγεται μετὰ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Γυμναστικῆς κ. Ἰωάννου Χρυσάφη. Δεξιᾷ Του ἡ Α. Υ. ὁ Πρίγκηψ Νικόλαος, ἀριστερᾷ Του ὁ κ. Σ. Στάης.

*

Ἕνα πρωῒ ξεκίνησα κ' ἀνέθηκα στὸν ἀπέναντι λόφο. Τὶ ὡραῖα ποῦ ἦταν! Κάτι πουλιά, ποῦ δὲν τ' ἀκούω ἐδῶ γιατὶ δὲν ὑπάρχουν, ἐκελαΐδοῦσαν πασίχαρα. «Ἀχ, ἔλεγα, νὰ μὴν ἤμουν μόνος ἐδῶ, ἀχ, νὰ ἤμουν μ' ἐσένα, — ὁ λόγος τὸ φέρνει — Εὐτερπάκι, καὶ θὰ μποροῦσα νὰ μείνω ὅλη μου τὴ ζωή». Ἀλλὰ μόνος, χωρὶς συντροφιά, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ ἐπικοινωνήσω μὲ κανένα, νὰ πῶ τὴς σκέψεις μου καὶ τὰ αἰσθήματά μου γιὰ τὴν ὠμορφιὰ ποῦ ἔβλεπα....

Ἔξαφνα περιπατῶντας χωρὶς ὡρισμένο σκοπό, ἀντίκρυσα μιὰ σπηλιὰ ποῦ ἔμοιαζε τὸ ἐξωτερικό της σὰν πρόσοψι Βυζαντινῆς ἐκκλησιᾶς. Ἐμπῆκα μέσα κἔνοιωσα στὴν ψυχή μου, πῶς νὰ στὸ πῶ;.... Ἕνα αἴσθημα κάπως θρησκευτικό. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ μόνη μου ἐνασχόλησι καὶ φροντίδα ἦταν πῶς νὰ κάμω ὥστε, ἡ σπηλιὰ ἐκείνη νὰ μοιάσῃ περισσότερο μ' ἐκκλησίτσα. Καλὲ τὶ λέω; Νὰ γίνῃ σωστὸ ἐξωκλῆσι.

Ἐγύρισα βιαστικὸς στὸ σπιτάκι ποῦ ἔμενα κ' ἐξεφύλλισα ὅλα μου τὰ βιβλία. Μεταξὺ αὐτῶν βρῆκα καὶ κάποια «Στούντια». Εἶχαν μέσα θαυμάσιες ἀντιγραφὲς τῆς Παναγίας τοῦ Ραφαήλ, Χριστοῦς τῆς Ἀναγεννή-

σεως, Ἀποστόλους καὶ Ἁγίους ἀκόμη, σὲ μεγάλα καὶ μικρότερα σχήματα. Τοὺς ξεκόλλησα. Ἔπιασα κ' ἐσκάρωσα ἕνα σταυρὸ ξύλινο κ' ἕνα καντῆλι, εὐρῆκα κ' ἕνα πήλινο βαζάκι μὲ χεροῦλι, τὰ ἐπῆρα ὅλα ὑπὸ μάλης κ' ἐτράβηξα χαρούμενος τώρα γιὰ τὸ λόφο.

Ἐφθασα στὴ σπηλιά. Ἀνέβηκα κ' ἐτοποθέτησα στὴν κορυφὴ τῆς προσόψεώς της τὸν ξύλινο σταυρὸ καὶ ἔπειτα κατέθηκα κ' ἐμπῆκα μέσα. Ἔφτειασα πρόχειρο τὸ ἱερὸ ὅπως-ὅπως, ἐκρέμασα δεξιὰ κ' ἀριστερὰ τῆς εἰκόνες, ἐτοποθέτησα καὶ τὸ καντῆλι ἀφ' οὗ τὸ ἄναψα πρῶτα, ἐπῆρα καὶ ξερὸ θυμάρι καὶ ξερὰ ἀγριολούλουδα κ' ἐγέμισα τὸ βαζάκι ποῦ τὸ ἔκαμα πρόχειρο λιβανιστῆρι καὶ τὸ ἄναψα μ' ἕνα σπίρτο.

*

Εἶν' ἀδύνατο νὰ φανταστῇς ἐξαδελφοῦλα, τί μυστήριο εἶχεν ἐκείνη ἡ στιγμή. Ὅλα τὰ παιδικά μου χρόνια ἀνασταθῆκαν ἐξαφνα, γλυκά, τρυφερά, χαριτωμένα κ' ἤρθαν νὰ μὲ περιτριγυρίσουν. Ποτέ μου δὲν θυμᾶμαι νὰ συνεκοινώνησα ὅπως ἐκείνη τὴν ὥρα μὲ κᾶτι τι Θεῖο καὶ ἄρθαστο. Ἄνοιξα τὸ ἡμερολόγιο καὶ εἶδα πῶς ἦταν ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα. Ἔξω τ' ἀηδόνια ἐκελαϊδοῦσαν τὸν πανώριο τους σκοπό. Ἐγονάτισα γιὰ κάμποση ὥρα καὶ προσευχήθηκα στὸ ὄνομα τοῦ Θεανθρώπου, ποῦ τὸν ἔνοιωθα ἀνακατωμένο μέσα στὴ Φύσι, μὲ τὰ λουλούδια, μὲ τὰ πουλιά, μὲ τὸ ἀγεράκι, καὶ ἔπειτα... ἐσηκώθηκα κ' ἄναψα ἕνα κερὶ ποῦ εἶχα στὴν τσέπη μου καὶ ἐξάλλος ἀπὸ κατάνυξι ἄρχισα νὰ ψάλλω:

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν
Θανάτῳ θάνατον πατήσας....

Καὶ τὰ πεῦκα καὶ τὰ πουλιὰ κ' ὅλη ἡ Δημιουργία ἔξω ἐπανέλαβαν μὲ τὸ θρόϊσμά των καὶ τὸ κελάϊδημά των:

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν...

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

* * *

* ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟΙ ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ *

Τι εἶνε αὐτὸ ποῦ μᾶς προμηνύει τὴν ἄνοιξιν; Εἶναι τὸ κελάϊδημα τῶν πουλιῶν; Εἶναι τὰ λουλούδια; Εἶνε τὰ φυτά; Εἶνε ἡ ἄνθησις, ὁ ἥλιος ποῦ καίει μ' ἕναν ἄλλον τρόπον ἀσυνήθιστον ἔως τὰ χθές, εἶνε κάποιο ἀγεράκι ποῦ τὸ αἰσθανόμεθα σὰν ξυπνητῆρι τῆς Φύσεως, σὰν διάνα γλυκειὰ ποῦ μᾶς καλεῖ νὰ ξυπνήσουμε ἀπὸ τὴν χειμωνιάτικην νάρκην μας; Δὲν ξέρω. Ξέρω ὅμως πῶς ὅλ'αὐτὰ τὰ ἔννοιωσε ὁ καθένας ἤδη τρυφερό, εὐεργετικά, χαρμόσυνα, νὰ χύνωνται καὶ νὰ σκορπίζωνται ἀπ'ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Φύσεως καὶ νὰ τοῦ λένε μὲ τὴν μυστικὴ φωνή των:

— Ξύπνα, ξύπνα, θνητέ! Ξύπνα ἀπὸ τὴν μελαγχολίαν σου κ' ἀπὸ τὸ χειμωνιάτικο ὄνειρό σου! Ἔθγα ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν θλιβερῶν σου σκέψεων καὶ τίναξε ἀπὸ πάνω σου ὅλα τὰ νέφη τῆς λύπης καὶ τοῦ μαρασμοῦ.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΑΓΩΝΕΣ.—Εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦ ἀκοντίου παρουσιάσθησαν ἐφέτος ἀθληταὶ μὲ σώματα πλαστικὰ καὶ ζωγραφικώτατα.

«Ὅ,τι σ' ἔκαμε νὰ λυπᾶσαι χθές, σήμερα γίνεται ἀφορμὴ τῆς χαρᾶς σου. Τὸ δένδρο βιάζεται νὰ γεμίσῃ ἀπὸ πράσινα φύλλα καὶ νὰ σκεπάσῃ ἀπὸ τὰ βέθηλα μάτια τὴ φωλιὰ τὴν καταλελειμμένη ποῦ ἔρχεται νὰ ξαναΐδῃ τὸ ξενητευμένο πουλί.

«Ἡ στάλα τοῦ νεροῦ θ' ἀντηχήσῃ ἀλλοιώτικα στὴν ψυχή σου καὶ αἱ μορφαὶ καὶ τὰ πράγματα ὅλα ποῦ εἶχες βαρεθῆ νὰ βλέπῃς, θὰ σὲ σύρουν τώρα χοντά των μὲ ἀγάπη. Οἱ θυμοί σου ἀλλάζουν σὲ τραγούδια καὶ τὸ μῖσος σου τώρα κελαϊδεῖ σὰν κορυδαλλός.

«Κοιτάξου στὸν καθρέφτη καὶ θὰ ἰδῇς διαφορετικὸ τὸ πρόσωπό σου. Μίλησε, καὶ θ' ἀκούσῃς μ' ἕνα εἶδος ἐκπλήξεως τὸ ἴδιο τὸ μίλημά σου.

«Ἡ ἀνάμνησις τῶν παλαιῶν σου ἡμερῶν ποῦ ἔτρεμες ὅταν ἐρχόταν νὰ σ' εὕρῃ στὴ μοναξιά σου, γιατὶ τώρα τάχα σοῦ εἶνε τόσο ἐπιθυμητὴ καὶ τὴν ἐπικαλεῖσαι; Γιατὶ τὴν ἀναζητεῖς μὲ τόσην ἐπιμονὴν κ' ὁ νοῦς σου τρέχει ἐλεύθερος στὰ πράσινα περιβόλια τῆς νεότητός σου;

«Τίποτε δὲν εὑρίσκεις μονότονο πειὰ κ' ἀνοίγεις πρωΐ-πρωΐ μ' εὐχαρίστησι τὸ παράθυρό σου γιὰ ν' ἀφήσῃς νὰ σοῦ ἔλθῃ ὁ μυστικὸς ἀντίλαλος τῆς ἀλλαγῆς ποῦ γίνεται βαθειὰ μέσα στὴ Γῆ.

«Κ' ὅλο κᾶτι σὲ σπρώχνει πρὸς τὸ ἄνοιγμα, θνητέ. Ὅ,τι εἶχες κλειστὸ ὡς τώρα μὲ τόση ἐπιμέλεια καὶ φροντίδα, σπεύδεις νὰ τ' ἀνοίξῃς. Τὸ σπίτι σου, τὰ παράθυρά σου, τῆς πόρτες σου, καὶ τῆς ***ψυχῆς σου τὰ μάτια*** κ' ὅλα τὰ αἰσθητήριά σου ὄργανα κ' ὅλους τοὺς πόρους τοῦ σώματός σου.

«Ποιὸ περιμένεις νὰ γυρίσῃ ἀγαπημένο σου πρόσωπο, ἀπὸ τὸ μακρυνό του ταξεῖδι; Τὴν ἐλπίδα ποῦ ξαναγεννιέται μέσα σου καὶ τὴν εὐωδία τῆς Πλάσης, τὴν αὔρα τῆς θαλάσσης καὶ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς; Γι' αὐτὸ ὅπου σταθῇς νομίζεις πῶς εἶνε περιγιάλι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο προσμένεις ἕνα καράβι μ' ὁλόλευκα πανιά.....»

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος νὰ μὴν κάμῃ παρομοίας σκέψεις ἢ καὶ καλλιτέρας ἀκόμη, τὰς ἡμέρας αὐτάς, κατὰ τὸς ὁποίας ἀπὸ παντοῦ προμηνύεται ὁ γυρισμὸς νύμφης μὲ τὰ πράσινα μαλλιὰ καὶ τὰ γαλάζια μάτια, τῆς βασιλοπούλας Ἀνοίξεως, ἡ ὁποία μᾶς φέρνει τὰ λουλούδια καὶ τὰ πουλιά, κ' ἐγὼ ἐθυμήθηκα ἄθελα τοὺς στίχους αὐτοὺς ποῦ ἔγραψα γιὰ τὴν ἄνοιξι πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν:

Μέσα στὰ ἐρείπια τοῦ Χειμῶνα
δίχως βοὴ καὶ κουρνιαχτό,
μιὰ κρινομέτωπη νυφοῦλα
χτίζει παλάτι πυργωτό.

Δουλεύουν μύριοι μαστοράδες
πρῶτοι στὴν Τέχνη καὶ στὸ Νοῦ,
τὸ ἀγέρι, ὁ ἥλιος, τὸ ψεγγάρι
κ' ὅλα τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ.

Φτειάνουν τὸ θόλο γαλαζένιο,
ὅλη τὴ Γῆ χρυσῆ φωλιὰ
καὶ τῆς σωριάζουν γιὰ στολίδια
ἄνθη καὶ δέντρα καὶ πουλιά.

Καὶ τὸ ψηλότερο βουνάκι
τὸ φτειάνουν γυάλινο θρονί
κ' ἐκεῖ βασίλισσα θρονιάζουν
τὴν Ἄνοιξι τὴ γαλανή.

Σ. Σ.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΑΓΩΝΕΣ.—Ἐν ᾧ ἡ Α. Υ. ὁ Διάδοχος ἀπένεμε τὰ βραβεῖα εἰς τοὺς νικητὰς ἤρχισεν καὶ βροχή.

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΟΥ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ.—Ἐπὶ τῇ συγκεντρώσει ἐν Ἀθήναις τῶν μαθητριῶν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Ἀρσακείων, εἰς τὸ ὁμώνυμον μέγαρον ἐδόθησαν λαμπραὶ ἑορταί. Μεταξὺ ἄλλων ἐσωτερικαὶ μαθήτριαι ἔπαιξαν καὶ τὸ ἀρχαῖον δρᾶμα «Ἰφιγένεια».

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΖΩΗ: ΟΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΛΟΙΑΣ

*[Ὁ συμπαθὴς τῆς «Εἰκονογραφημένης» φίλος κ. Γ. **Βραχνός**, ἀπὸ νεωρωτάτης ἡλικίας ἀγαπῶν τὸν Ἀθλητισμόν, εἶναι ὁ μόνος ἴσως ἐν Ἀθήναις, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον δὲν ἀφῆκε τὸ κουπί, τὸ κολύμβημα, τὸ ποδήλατον καὶ τὰ ἄλλα σπόρ, εἰς ἃ μὲ ἀγάπην θερμὴν εἶχεν ἐπιδοθῆ, ἀλλὰ καὶ παρὰ τὰς βιοτικὰς ἀσχολίας του, καὶ σήμερον ἀκόμη μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον παρακολουθεῖ ὅλην τὴν Ἀθλητικὴν Ζωὴν καὶ τὴν ἐδῶ καὶ τὴν ἔξω ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἀναδειχθεὶς οὕτω εἰς ἐμβριθῆ Ἐπιστήμονα-Ἀθλητήν. Χάρις εἰς τοὺς δεσμοὺς τῆς «Εἰκονογραφημένης» μετ' αὐτοῦ οἱ ἀναγνῶσται τοῦ Περιοδικοῦ θὰ δυνηθοῦν ἐφεξῆς νὰ παρακολουθήσουν, ὅλην τὴν ἀθλητικὴν κίνησιν καὶ νὰ μάθουν ὥραια καὶ ἐπωφελῆ πράγματα].*

Εγκαινιάζων τὴν στήλην αὐτήν, τὴν ὁποίαν ἡ διεύθυνσις τῆς «Εἰκονογραφημένης» διαθέτει διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ Ἀθλητισμοῦ, θὰ παρακαλέσω θερμῶς τοὺς ἀναγνώστας μου νὰ μὴ μοῦ καταγνώσουν φιλολογικὰς ἀξιώσεις, ὅπως καὶ νὰ παραβλέψουν ἀτελείας ὕφους, διατυπώσεως, ἀφηγηματικότητος, καὶ τὰ τοιαῦτα. Παληὸς ἀθλητής, τὸν ὁποῖον ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ *sports* δὲν ἀφίνει ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ ἐνεργοῦ Ἀθλητισμοῦ, ἀπεφάσισα νὰ διαθέτω τὰς ὥρας ποῦ ἡ ἐργασία μου καὶ ἡ προπόνησίς μου μ' ἀφίνουν ἐλευθέρας, στὴν διάδοσιν τοῦ Ἀθλητικοῦ πνεύματος διὰ τῆς Δημοσιογραφίας. Χωρὶς ποτὲ νὰ ὑπάρξω δημοσιογράφος, χωρὶς ποτὲ νὰ ἔχω ὑποπέσῃ καὶ ἐγὼ στὸ σύνηθες ἐκεῖνο ἁμάρτημα τῆς πρώτης νεότητος, στὴν ἐν κορυφῇ καὶ παραβύστῳ δημιουργίαν πνευματικῶν τέκνων πεζῶν ἢ ἐμμέτρων, ἀντελήφθην πολὺ καλὰ ὅτι, ἡ Δημοσιογραφία εἶνε ὁ πρῶτος καὶ κυριώτερος μοχλὸς τῆς διαδόσεως οἱουδήποτε πράγματος. Καὶ σήμερα ποῦ στὴν Πατρίδα μας ἀνοίγονται νέοι ὁρίζοντες δράσεως καὶ κινήσεως, καὶ σήμερα ποῦ ἡ πολυαγατημένη μας Μεγάλη Μάννα ἔχει περισσοτέρους καὶ ἰσχυροτέρους ἐχθροὺς μπροστά της καὶ γύρω της, σήμερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἔχει ἀνάγκην ἰσχυρῶν σωμάτων δυναμένων ν' ἀνθέξουν σὲ κάθε κόπο καὶ σὲ κάθε ταλαιπωρία, γενναίων καρδιῶν, ἀνθρώπων μὲ ὁρμητικότητα, μὲ θέλησιν, μὲ τόλμην, μὲ ἀπόφασιν. Δὲν ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι αὐτὰ ὅλα τὰ δίδει μόνον ἡ Γυμναστικὴ καὶ ὁ Ἀθλητισμός, ἀλλὰ διατηρῶ ἀκράδαντον τὴν πεποίθησιν ὅτι, ὁ κυριώτερος παράγων, ὁ δυνάμενος νὰ τὰ ἐξυψώσῃ στὸ Ζενὶθ εἶνε ἡ Γυμναστικὴ καὶ ὁ Ἀθλητισμός.

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΟΥ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ.—Εἰς μίαν σκηνὴν τῆς «Ἰφιγενείας» αἱ μαθήτριαι Δίς Ἐλευθερίου καὶ Δίς Γεωργιάδου ὡς Ὀρέστης καὶ ὡς Ἰφιγένεια παρουσίασαν ἕνα γραφικὸν σύμπλεγμα ἐνθυμίζον τὰς παραστάσεις τῶν ἀρχαίων ἀγγείων.

«Νοῦς ὑγιὴς σὲ σῶμα ὑγιὲς» λέγει κάποια Λατινικὴ παροιμία—καὶ ἂς μὲ συγχωρήσωσιν οἱ καθηγηταὶ τῶν Λατινικῶν ποῦ λησμόνησα τὴν διατύπωσίν της στὴν γλῶσσαν τοῦ Κικέρωνος καὶ τοῦ Ὁρατίου—ἀλλὰ καὶ ὁρμὴ καὶ θέλησις καὶ τόλμη σὲ ἰσχυρὸ σῶμα, θὰ ἠμποροῦσε νὰ προσθέσῃ κανεὶς μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν θέλει διαψευσθῇ. Νὰ δώσω ἀνάλυσιν τοῦ πράγματος αὐτοῦ; Ὄχι. Θὰ ὑποτιμοῦσα πολὺ τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀναγνωστῶν μου. Καὶ αὐτὸ ποτὲ δὲν ἐπέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου, οὔτε ὡς σκιὰ ἰδέας.

Ἡ Γυμναστικὴ καὶ ὁ Ἀθλητισμὸς εἶναι τὰ πράγματα ἐκεῖνα ποῦ ἰσχυροποιοῦν τὸ σῶμα. Ἂς ἐπιδιώξωμεν λοιπὸν ὅλοι, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών του ὁ καθείς, στὴν διάδοσιν αὐτῶν. Προσφέρομεν μεγάλην καὶ ἀνεκτίμητον ὑπηρεσίαν στὴ Γαλανόλευκη Ἑλλάδα μας.

Προκειμένου νὰ ἐκλέξω τὸ σημερινὸ θέμα μου ἐδίστασα πολὺ καὶ πολὺ ἐσκέφθην ποιὸ νὰ πρωτοπάρω ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ εἴδη ποῦ ἀποτελοῦν τὸ Sport. Διότι πρέπει νὰ γνωρίζουν ἐκεῖνοι ποῦ θὰ μοῦ κάνουν τὴν τιμὴν νὰ παρακολουθοῦν τὰς ἀτελεῖς αὐτὰς γραμμάς μου ὅτι, δὲν θὰ περιορισθῶ σὲ ὡρισμένον εἶδος ἢ σὲ μερικὰ εἴδη τοῦ Sport. Μακρὰ ἀθλητικὴ πεῖρα, καὶ ἀρκετὰ χρόνια μελέτης τοῦ Ἀθλητισμοῦ καὶ τῆς Γυμναστικῆς μοῦ ἔδωσαν κάποιαν ἱκανότητα ὥστε, νὰ ἦμαι κάτοχος ὅλων τῶν εἰδῶν ποῦ ἀπαρτίζουν τὸ Sport. Ἀλλ' ἂς σταματήσω ἕως ἐδῶ τὰς γραμμὰς αὐτὰς ποῦ τείνουν νὰ κάμουν τὴν βιογραφίαν μου. Ὁ σκοπός μου κάθε ἄλλος εἶνε παρὰ αὐτός. Τὸ ἔργον μου τ' ἀφίνω στὴν κρίσιν ἐκείνων ποῦ θὰ τὸ παρακολουθήσουν διὰ τῶν σελίδων αὐτῶν.

Ἐσκέφθην καὶ ἐδίστασα, ἔλεγα πάρα-πάνω, στὴν ἐκλογὴν τοῦ σημερινοῦ θέματός, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ πάρω κάποια ἀπόφασι, τὴν ἐπῆρα. Ἐξέλεξα τὰς προόδους ποῦ ἔκανε ἡ Ἀεροπλοΐα. Ἂν ἀπέτυχα στὴν ἐκλογή, ζητῶ τὴν συγχώρεσιν τῶν ἀναγνωστῶν μου γιὰ σήμερα. Μὲ τὸν καιρὸ ὅλα τὰ *sports* θὰ περάσουν ἀπ' ἐδῶ μαζὶ μὲ τὰς προπονήσεις τους καὶ ἔτσι ὅλοι θὰ εὕρουν ἐκεῖνο ποῦ τοὺς ἐνδιαφέρει καὶ ποῦ ἀγαποῦν. Δὲν θὰ ἀνατρέξω μέχρι τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς κατακτήσεως τοῦ Ἀέρος, δὲν θὰ ἀνατρέξω μέχρι τῆς πρώτης ἀποπείρας πρὸς ἀνύψωσιν διὰ τοῦ βαρυτέρου τοῦ ἀέρος, διὰ τοῦ ἀεροπλάνου. Σὲ ἄλλα φύλλα ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἔχει γράψει γιὰ αὐτὰ ὅλα. Οὔτε θὰ δώσω ἀπὸ σήμερα τὴν ψυχολογία τοῦ ἀεροπόρου. Ἂς παρακολουθήσουμε πρῶτα τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς στὸ τρομερὸ ἔργο τους καὶ ὕστερα ἂς ποῦμε τί πρᾶγμα εἶναι ἐκεῖνο ποῦ τοὺς δίδει τὴν ἱκανότητα νὰ τὸ ἐκτελοῦν. Ἂς ἀρχίσωμε ἀπὸ τὴν πρώτην μετ' ἐπιτυχίας ὕψωσιν καὶ πτῆσιν γιὰ νὰ φθάσουμε στὰς σημερινὰς τοιαύτας ποῦ προξενοῦν κατάπληξιν. Ἂς στὴν Ἀεροπλοΐα. Ἀντιθέτως πρὸς πολλὰ εἴδη τοῦ *Sport* ποῦ οἱ *champions* μένουν πολλὰς φορὰς χρόνια *recordman* τοῦ εἴδους των, στὴν Ἀεροπλοΐαν δὲν παρατηρεῖται αὐτό. Ὡς ποῦ νὰ σημειωθῇ ἕνα *record* ἀναφαίνεται καινούργιο. Λοιπὸν στὰς 18 Δεκεμβρίου τοῦ 1908 ὁ Ἀμερικανὸς *Wilburg Wricht* ὑψοῦται διὰ τοῦ διπλάνου ἰδίου συστήματος 100 μ. ὑπὲρ τὴν γῆν. Στὴς 18 Ἰουλίου τοῦ 1909 ὁ Γάλλος *Paulhan* φθάνει τὰ 150 μ., στὴς 20 Σεπτεμβρίου 1909 ὁ *Roucier* τὰ 193 μ., στὴς 18 Ὀκτωβρίου τοῦ 1909 ὁ *De Lambert* τὰ 300 μ. καὶ διαγράφει κύκλον ὑπὲρ τὸν Πύργον τοῦ *Eiffel*. Ἀναφαίνεται τώρα στὸ ἀεροπορικὸ στερέωμα ἀστὴρ πρώτου μεγέθους. Εἶναι ὁ *Latham*. Βεβαίως μετ' αὐτὸν ὑπῆρξαν πολλοὶ οἱ μεγάλοι πιλότοι, οἱ ἀτρόμητοι νικηταὶ τοῦ ἀνέμου, τῆς θυέλλης, τῆς βροχῆς, τῆς χιόνος, τῆς καταιγίδος, ἀλλὰ μεταξὺ αὐτῶν ὁ *Latham* πάντα θὰ κατέχῃ τὴν πρώτην θέσιν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰ ἀεροπλᾶνα δὲν εἶχον τὴν σημερινὴν τελειότητα, οὔτε οἱ *moteurs* τους τὴν σημερινὴν ταχύτητα καὶ ἀντοχήν. Καὶ ὅμως ὁ *Latham* ὑπῆρξε

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΟΥ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ.— Αἱ μαθήτριαι τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Ἀρσακείων εἶχον ἔλθει, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, εἰς Ἀθήνας καὶ ἐκ' εὐκαιρίᾳ ὡργανώθησαν ὡραῖαι τελεταί, ἐκδρομαὶ κ. τ. λ.

ἀκολουθήσωμε τοὺς Γάλλους ἀεροπόρους, διότι αὐτοὶ εἶνε ἐκεῖνοι, μὲ ἐλαχίστους ἄλλων ἐθνῶν συναδέλφους τους, ποῦ ἔφεραν τὴν Ἀεροπλοΐαν στὸ σημερινὸ σημεῖον, γιατὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀληθινοὶ κάτοχοι τοῦ μυστικοῦ της, οἱ πραγματικοὶ κυρίαρχοι τοῦ Ἀέρος.

Μετὰ τὰς πρώτας ἀποπείρας τοῦ *Wilburg Wricht* πρῶτος ὁ Γάλλος *Henri Farman*, παληὸς ποδηλάτης, ἦταν ἐκεῖνος ποῦ ἐρριψοκινδύνευσε νὰ ὑψωθῇ μὲ ἕνα διπλᾶνον σὲ κάποιο ὕψος. Τὴν 13 Νοεμβρίου τοῦ 1908 ὁ *Farman* ἐσηκώθη 25 μέτρα ἐπάνω ἀπὸ τὴν γῆν. Ἕνα χρόνο πρὸ αὐτοῦ, στὰς 17 Σεπτεμβρίου τοῦ 1907, ὁ Γάλλος *Louis Bleriot* εἶχε ὑψωθῆ καὶ αὐτὸς στὸ ἴδιο ὕψος μὲ ἕνα μοναπλᾶνον ἰδίου συστήματος, τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ 8 ποῦ κατόπιν ἐδημιούργησε γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ σημερινό, ἀλλὰ δὲν κατόρθωσε νὰ διατηρηθῇ ἐκεῖ. Κατρακύλισε καὶ μόνον ἡ μεγάλη τύχη του, ἡ ψυχραιμία του καὶ ἡ ἑτοιμότης του τὸν ἔσωσαν ἀπὸ τὸν θάνατον. Πῆρε κάμποσα κτυπήματα, ἀλλὰ γρήγορα ἔγινε καλά. Ἐκεῖνος λοιπὸν ποῦ κατόρθωσε νὰ διατηρηθῇ στὸ ὕψος αὐτὸ εἶναι ὁ *Farman* ἀλλὰ τὸ *record* του αὐτὸ δὲν τὸ ἐκράτησε πολὺν καιρό. Καὶ τοῦτο εἶναι τὸ περίεργο μὲ τὰ σχεδὸν ἀτελῆ ἐκεῖνα μέσα ὁ πρῶτος νικητὴς τῆς Θυέλλης καὶ ὁ ὑπέροχος περιφρονητὴς τοῦ Θανάτου. Ποιὸς γνωρίζει τί θὰ ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ ἡ ἄφοβος ἐκείνη καρδιὰ στὴν Ἀεροπλοΐα, ἂν ὁ θάνατος δὲν τὸν ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του. Στὴν ἀρχὴ ἀκόμη τοῦ σταδίου του, ἕνας θάνατος ἄδικος, παράλογος καὶ χυδαῖος ἦλθε νὰ τὸν ἁρπάσῃ. Δὲν ἀπέθανε στὰ ὕψη, δὲν ἐκυλίσθη στὴ γῆ μαζὶ μὲ τὸ πουλί του, δὲν εἶχε τὴν τύχη καὶ τὸ τέλος τῶν ἐνδόξων συντρόφων του, τῶν μαρτύρων αὐτῶν τῆς ἀνθρωπίνης ὁρμῆς καὶ τοῦ πνεύματος. Κυνηγῶν βουβάλους στὴν Ἀφρικήν, ὅπου εἶχε πάει χάριν διασκεδάσεως, ἐδέχθη τὰ κέρατα ἑνὸς ἐξ αὐτῶν στὴ κοιλιά του. Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸ κυνῆγι ἴση μὲ τὴν ἀγάπην του πρὸς στὴν Ἀεροπλοΐα ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου του. Δεξιὸς ἐπίσης καὶ στὰ δύο εὑρῆκε τὸν θάνατον ἀπὸ ἕνα ἀπ' αὐτά, ἀσφαλῶς ὅμως ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ ἠρνήθη καὶ ποῦ ἐπῆρε γιὰ νὰ δώσῃ σ' ἄλλο τὴν ἀγάπην του. Ὑπῆρξε τοσοῦτον δεξιὸς ἀεροπόρος καὶ κυνηγὸς ὁ *Latham* ὥστε, τὸ ἀκόλουθον ἐπεισόδιον, ἀναμφισβητήτου κύρους, ἀφοῦ καὶ φωτογραφία ὑπάρχει, ἠμπορεῖ νὰ τὸ δείξῃ. Πετῶν στὸ

Los-Angelos εἰς ὕψος 200 μ. ἐφόνευσε διὰ τοῦ ὅπλου του, τὸ ὁποῖον εἶχε μαζό του, μίαν ἀγριόπαπιαν. Αὐτὸ μόνον ἠμπορεῖ νὰ δείξῃ τὴν ἀξίαν του.

Τὴν 1 Δεκεμβρίου, λοιπόν, τοῦ 1909 ὁ *Latham* πετᾷ εἰς ὕψος 453 μ. Καὶ μετὰ ἕνα μῆνα στὰς 7 Ἰανουαρίου τοῦ 1910 φθάνει τὰ 1000 μ. Ὁ πρῶτος σταθμός, στὰς χιλιάδας ποῦ θὰ ἐπηκολούθουν, ἔχει γίνει.

Πέντε ἡμέρας ἀργότερα, στὰς 12 Ἰανουαρίου 1910, τὸ ὕψος ἀκόμη ἀναβαίνει. Ὁ *Paulhan*, φίλος ἀλλὰ καὶ ἀντίπαλος τοῦ *Latham*, φθάνει τὰ 1269 μέτρα. Ὁ *Paulhau*, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι οἱ πρὸ αὐτοῦ, ἐκτὸς τοῦ *Latham*, ἐπιβαίνει διπλάνου. Μόνον ὁ *Latham* ὑψοῦται μὲ μονοπλᾶνον, καλῶς ἐννοῶν ἀπὸ τότε ὅτι, αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο, ποῦ θὰ φθάσῃ τὰ μεγάλα ὕψη. Τὸ *record* αὐτὸ τὸ κρατεῖ μερικοὺς μῆνας ὁ *Paulhan* ἕως στὴς 7 Ἰουλίου τοῦ 1910, ὁπότε ὁ *Latham* τὸ καταρρίπτει, φθάσας τὰ 1384 μ. Καὶ ἐκεῖ σταματᾷ. Ἀφίνει τὸ ὕψος γιὰ νὰ ἐπιδοθῇ στὴν πραγματοποίησι ἄλλου ὀνείρου. Ποιὸ εἶναι αὐτό, θὰ τὸ εἰπῶ ἅμα ἔλθῃ ἡ σειρά του. Ἂν ὅμως ὁ *Latham*, ὅπως καὶ ὁ *Paulhan* ἐγκαταλείπουν τὴν ἰδέαν νὰ φθάσουν ὑψηλότερα, γιὰ νὰ ἐπιδοθοῦν κάθε ἕνας χωριστὰ σ' ἄλλη ἐπίδοσι καὶ σ' ἄλλη ἐφεύρεσι τῆς Ἀεροπλοΐας, οἱ ἄλλοι ἀεροπόροι δὲν τοὺς ἀκολουθοῦν. Αἱ τάξεις τους ἤδη ἔχουν αὐξήσει σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε περισσεύουν γιὰ κάθε ἐπίδοσι τῆς Ἀεροπλοΐας καὶ γιὰ κάθε εἶδος αὐτῆς.

Νέος ἀεροπόρος ἀναφαίνεται ὁ *Drexel*, ὁ ὁποῖος στὴς 15 Αὐγούστου 1910 ἀνέρχεται εἰς ὕψος 2,013 μ.

Αὐτόν ὅμως ἔρχεται νὰ τὸν ὑποσκελίσῃ ὁ *Morane*, ὁ λαμπρὸς κατασκευαστὴς κατόπιν ἰδίου τύπου μονοπλάνου, θριαμβεύοντος σήμερον, ὁ ὁποῖος στὰς 3 Δεκεμβρίου 1910 φθάνει τὰ 2521. Καὶ τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα ὁ δυστυχὴς *Chaver*, ὁ νεώτερος τῶν τότε ἀεροπόχων, διερχόμενος τὰς Ἄλπεις, ὑπεράνω τοῦ *Simplon* καταρρίπτει στὰς 8 Σεπτεμβρίου τοῦ 1910 τὸ ρεκὸρ τοῦ ὕψους, φθάσας τὰ 2587 μ. Ἀλλὰ τὸν θρίαμβόν του αὐτὸν τὸν πληρώνει μὲ τὴν ἰδίαν του ζωήν. Δέκα μ. ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἡ μία τῶν πτερύγων τοῦ μονοπλάνου του σπάζει καὶ ὁ ἀεροπόρος εὑρίσκεται στὴ γῆ μὲ τὸ ἀεροπλάνο ἐπάνω του.

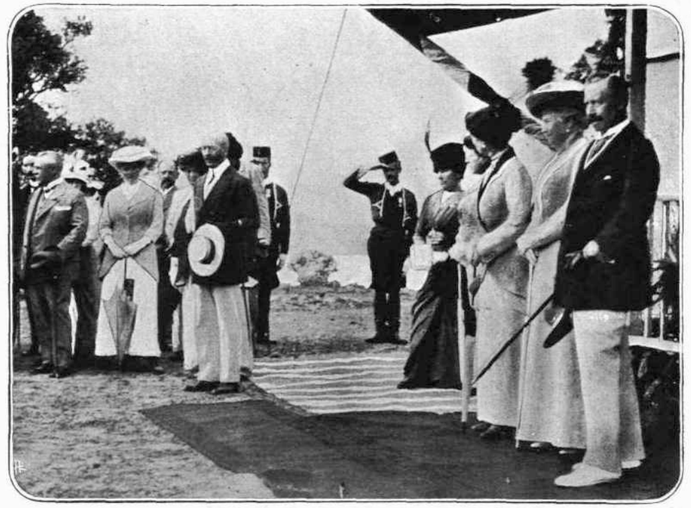

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ.— Ὁ Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος, ἡ Αὐτοκράτειρα Αὐγοῦστα, ἡ Βασίλισσα Σοφία καὶ ἡ Κυρία Παρρέν, ἡ ψυχὴ τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων, παρακολουθοῦν τοὺς χοροὺς τῶν δεσποινίδων.

Αὐτόν ὅμως ἔρχεται νὰ τὸν ὑποσκελίσῃ ὁ *Morane*, ὁ λαμπρὸς κατασκευαστὴς κατόπιν ἰδίου τύπου μονοπλάνου, θριαμβεύοντος σήμερον, ὁ ὁποῖος στὰς 3 Δεκεμβρίου 1910 φθάνει τὰ 2521. Καὶ τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα ὁ δυστυχὴς *Chaver*, ὁ νεώτερος τῶν τότε ἀεροπόχων, διερχόμενος τὰς Ἄλπεις, ὑπεράνω τοῦ *Simplon* καταρρίπτει στὰς 8 Σεπτεμβρίου τοῦ 1910 τὸ ρεκὸρ τοῦ ὕψους, φθάσας τὰ 2587 μ. Ἀλλὰ τὸν θρίαμβόν του αὐτὸν τὸν πληρώνει μὲ τὴν ἰδίαν του ζωήν. Δέκα μ. ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἡ μία τῶν πτερύγων τοῦ μονοπλάνου του σπάζει καὶ ὁ ἀεροπόρος εὑρίσκεται στὴ γῆ μὲ τὸ ἀεροπλάνο ἐπάνω του. Ζῇ δύο ἡμέρας στὸ νοσοκομεῖον, καὶ τὴν ὥραν ποῦ ἀποθνήσκει, ἐνῷ τὰ τηλεγραφήματα φθάνουν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου γιομάτα συγχαρητήρια γιὰ τὴ διπλῆ νίκη του, τὴν διάβασιν τοῦ βουνοῦ δηλαδὴ καὶ τὸ *record* τοῦ ὕψους, ὁ κακόμοιρος ψιθυρίζει: «Ποιὸ τὸ ὄφελος; Ἐγὼ ἀποθνήσκω τόσο νέος». Δυστυχῆ *Chaver*! Ἐλυπεῖσο ἀποθνήσκων διότι, ἔφευγες ἀπὸ τὸν κόσμον μόλις 17 ἐτῶν, ἢ ἐλυπεῖσο διότι ἔφευγες ἐνῷ ἠμποροῦσες νὰ ἐπιτύχῃς καλλίτερα *record*;

Οἱ ἀεροπόροι λυποῦνται γιὰ τὸν *Chaver*, θρηνοῦν τὸν θάνατόν του, ἀλλὰ δὲν φοβοῦνται, δὲν ἀποθαρρύνονται. Νομίζει κανεὶς ὅτι, ὁ θάνατος αὐτὸς τοὺς δίδει ποιὸ κουράγιο, τοὺς αὐξάνει τὴν ἐπιμονήν, τοὺς ἐνδυναμώνει τὴν θέλησιν. Καὶ τὸ *record* τοῦ ὕψους πίπτει διαρκῶς.

Τὴν 1 Ὀκτωβρίου 1910 ὁ *Wyumalen* φθάνει τὰ 2780 μ. καὶ στὰς 9 Δεκεμβρίου ἀναφαίνεται ὁ *Lecacneux*, ὁ μέλλων *recordman* τοῦ Κόσμου. Τὴν ἡμέραν αὐτὴν φθάνει 3,100 μ. ἀλλὰ ὁ *Lecacneux* δὲν θὰ σταματήσῃ ἐδῶ. Ἂς ἀνέβηκε στὰς 9 Ἰουλίου 1911 ὁ *Loridan* 3,200, ἂς ἔφθασε στὰς 5 Αὐγούστου 1911 ὁ λοχαγὸς *Felix* τὰς 3,300 μ., αὐτὸς δὲν τρομάζει. Ὁ μεγάλος ἀντίπαλος του ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἀέρος, ὁ *Carros*, ὁ τρομερὸς *Carros*, τὸν ὁποῖον θὰ ἴδωμεν σ' ὅλα τὰ *record* τῆς Ἀεροπλοΐας πρωτεύοντα, δὲν ἀνεφάνη ἀκόμη. Μόλις τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1911 ὁ κόσμος μανθάνει ὅτι, ὁ *Carros* ἀνῆλθε στὰς 4 τοῦ ἰδίου μηνὸς εἰς 3,950 μ. καὶ στὰς 6 τοῦ μηνὸς ἐπίσης τοῦ ἰδίου 1912 εἰς 4,960. Τώρα ὁ *Lecacneux* ἔρχεται νὰ πάρῃ τὴν *revanche*, καὶ στὴς 15 Σεπτεμβρίου 1912 φθάνει τὰς 5450 μ. Ὁ *Carros* δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἀφίνουν τὴν πάλην στὰς 11 Δεκεμβρίου 1912 ἡ ἔλιξ του κτυπᾷ τὸν ἀέρα σὲ ὕψος 5,600 μ. ἀλλὰ στὰς 21 Δεκεμβρίου 1912 ἡ ἔλιξ τοῦ *Lecacneux* κτυπᾷ τὸν ἀέρα σὲ 5,720 μ.

Ὁ *Carros* δὲν ἀπαντᾷ. Νέα ἐπιθυμία γεννᾶται μέσα

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ.—Ἐνώπιον τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Γερμανίας ἐν Κερκύρᾳ, οἱ μαθηταὶ τῆς Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς ἐχόρευσαν μὲ γραφικωτάτας ἀμφιέσεις χοροὺς Ἑλληνικούς.

του. Τὸν ἑλκύει ἡ θάλασσα. Θέλει νὰ διέλθῃ ὑπὲρ αὐτήν, ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλείτερον διάστημα. Καὶ τὸ κατορθώνει. Ποῦ, πότε, πῶς; Θὰ τὸ εἰπῶ ἄλλοτε, ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά του.

Ὁ Lecacneux πρὸς τὸ παρὸν λοιπὸν μένει ἄνευ ἀντιπάλου. Ἀλλ' ὄχι γιὰ πολὺν καιρό. Στὰς 22 Μαρτίου τοῦ 1913 ὁ Perreyou φθάνει εἰς 6,000 μέτρα.

Αὐτὸ ξυπνᾷ τὸν Lecacneux. Ἤρε ἀντίπαλον. Καὶ στὰς 3 Ἰανουαρίου 1914 εὑρίσκεται εἰς ὕψος 6,150 μ. Τί κάνει ὁ Perreyou γιὰ νὰ ὑπερτερήσῃ τὸν ἀντίπαλον; Ὁ Perreyou ἤδη εἶναι νεκρός. Στὰς 6 Δεκεμβρίου 1913 εὑρίσκει τὴν κοινὴν τύχην ὅλων τῶν συναδέλφων του στὸ ἀεροδρόμιον τῆς Mourmelou.

Ὁ Lecacneux μένει ὁ recordman στὸ ὕψος. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι στὰς 11 Ἀπριλίου 1914 ὁ Γερμανὸς ἀεροπόρος Linnekocel ἔφθασεν εἰς 6,450 μέτρα.

Ἀλλὰ τὸ reccord αὐτό, εἶναι ζήτημα, ἂν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. Ὁ Linnekocel εἶχεν ἐπὶ τοῦ μονοπλάνου του δύο barographes, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν ἓν δὲν εἰργάσθη καθόλου, τὸ δὲ ἄλλο μεταξὺ τοῦ 3ου καὶ 4ου χιλιομέτρου ἐσημείου ἀκανονίστους γραμμάς. Ἤδη τὸ record αὐτὸ συζητεῖται προτοῦ ἀναγνωρισθῇ. Ἴδωμεν τί θὰ ἀποφασίσουν οἱ εἰδικοί.

Νά, λοιπόν, ἕνα εἶδος τῆς Ἀεροπλοΐας ποῦ σὲ λίγα χρόνια ἔλαβε τρομακτικὰς διαστάσεις. Στὰς 13 Νοεμβρίου τοῦ 1908 ὁ Henri Farman βρίσκεται σὲ ὕψος 25 μ. καὶ στὰς 3 Ἰανουαρίου τοῦ 1914 ὁ Lecacneux ἔχει φθάσει τὰ 6,150 μ.

Ἀλλὰ μήπως σ' ἄλλα εἴδη ἡ Ἀεροπλοΐα ἔμεινε πίσω; Μήπως στὴ διάρκεια τῆς πτήσεως, στὴν ἀπόστασι, στὴ μακρὰ πτῆσι ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, στοὺς ἐλιγμούς; Ὄχι. Ἡ ἰδία αὔξησις παρατηρεῖται σ' ὅλα. Καὶ αὐτὴν θὰ τὴν ἴδωμεν σ' ἄλλα φύλλα τῆς «Εἰκονογραφημένης».

Γ. Ν. ΒΡΑΧΗΝΟΣ

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΚΕΚΡΥΡΑΣ. — Ἄλλη ὁμὰς μὲ ἀμφιέσεις Μακεδονίας ἐχόρευσεν ἐπίσης Μακεδονικοὺς χοροὺς ἐνώπιον τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Γερμανίας.

ΑΙ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ. — Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας παρηκολούθει μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὰς εἰς τὸ προάστειον Ἅγιοι Θεόδωροι ἐνεργουμένας ἀνασκαφὰς καὶ ἐκαθάριζε μόνος του μὲ ἕνα μαχαίρι καὶ νερὸ τὰς ἀνευρισκομένας ἀρχαιότητας.

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ. — Ἡ ὁμὰς τῶν Ἠπειρωτίδων, ἡ ὁποία ἐχόρευσεν ἐνώπιον τοῦ Κάιζερ τοὺς χοροὺς τοῦ τόπου των.

*

ΑΠΟΤΥΧΙΑ

* ΡΩΣ. ΔΙΗΓΗΜΑ *

Ὁ Ἠλίας Πεπλῶφ καὶ ἡ γυναῖκα του Ἐλένη Πετρόβνα ἐστέκοντο εἰς τὴν θύραν καὶ κρυφάκουαν. Στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἐγινόταν κατὰ τὰ φαινόμενα ἐρωτικὴ ἐκμυστήρευσις μεταξὺ τῆς κόρης των Νατάσιας καὶ τοῦ διδασκάλου Σοῦπκιν.

— Καλὰ τὴν ἔχουμε· ἐψιθύρισεν ὁ Πεπλῶφ εἰς τὴν γυναῖκα του τρέμων ἀπὸ ἀνυπομονησίαν καὶ τρίβων ἀπὸ χαρὰν τὰ χέρια του. Πρόσεξε Πετρόβνα καὶ ὅταν ἀκούσῃς νὰ ποῦν τίποτε ἐρωτοκουβέντες, ἀμέσως νὰ κατεβάσῃς τὸ εἰκόνισμα ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ νὰ μποῦμε ἀμέσως νὰ τοὺς στεφανώσουμε...

Ἔτσι μὲ τὴν εὐλογία τῆς εἰκόνας ἡ δουλειὰ θὰ γίνῃ ἀσφαλῶς. Δὲν θὰ μᾶς ξεφύγῃ τότε, ἀκόμη καὶ στὸ δικαστήριο ἂν πάῃ.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς θύρας διεξάγεται ἡ ἑξῆς συνομιλία:

— Ἀφῆστε τα τώρ' αὐτά. Ἐγὼ δὲν σᾶς ἔγραψα αὐτὰ τὰ γράμματα· εἶπεν ὁ Σοῦπκεν ἀνάβοντας τὸ σπίρτο στὸ πανταλόνι του.

— Ναί, σᾶμπως ἐγὼ δὲν ξέρω τὸ γράψιμό σας· εἶπε γελῶντας ἡ κόρη, καὶ κυττάζοντας μὲ νάζι στὸν καθρέπτη. Ἐγὼ ἀμέσως τὸ ἐκατάλαβα. Καὶ τί κατεργάρης ποῦ εἶσθε! Νὰ εἶσθε δάσκαλος τῆς ὀρθογραφίας καὶ τὰ γράμματά σας νὰ εἶνε ὀρνιθοσκαλίσματα....

— Χμ! Αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ! Στὴν καλλιγραφία τὸ σπουδαιότερο εἶνε νὰ προσέχουν οἱ μαθηταί. Ἄλλον θὰ βάλω στὴ γωνία, ἄλλον θὰ δείρω μὲ τὸ χάρακα, ὅταν δὲν γράφῃ καλά. Τὸ πῶς γράφω ἐγώ, εἶνε ἄσχετο.

Καὶ ὁ Νεκράσωφ ἦτο σπουδαῖος ποιητὴς καὶ ὅμως τὸ γράψιμό του ἦτον ἄθλιο.

— Ἄλλο ὁ Νεκράσωφ καὶ ἄλλο ἐσεῖς.... Ἐγὼ εὐχαρίστως θὰ γινόμουν γραμματεύς του. Θὰ μοῦ ἔκανε τοὐλάχιστο στίχους.

— Γιὰ τί πρᾶγμα μπορεῖτε νὰ γράψετε ἐσεῖς;

— Γιὰ τὸν ἔρωτα.... γιὰ τὰ αἰσθήματα.... γιὰ τὰ μάτια σας. Θὰ διαβάσετε καὶ θὰ ξετρελλαθῆτε.... Θὰ κλάψετε. Ὅταν ὅμως σᾶς γράψω στίχους, θὰ μοῦ δώσετε τὸ χέρι σας νὰ τὸ φιλήσω.

— Σπουδαῖο πρᾶγμα! Καὶ δὲν τὸ φιλᾶτε καὶ τώρα;

Ὁ Σοῦπκιν ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὴ χαρά του καὶ μὲ γουρλωμένα μάτια ἅρπαξε τὸ παχουλὸ καὶ μυρωδάτο ἀπὸ εὐωδιασμένο σαπουνὶ χεράκι της καὶ τὸ φίλησε.

— Γλίγωρα τὸ εἰκόνισμα· εἶπε βιαστικὰ ὁ Πέπλοφ, σκουντῶντας μὲ τὸν ἀγκῶνα του τὴ γυναῖκα του καὶ κιτρινίζοντας ἀπὸ τὴν ταραχή. Ἐμπρός!

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴ ὁ Πεπλῶφ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

— Παιδιά μου, ἐψιθύρισεν ὑψώνοντας τὰ χέρια, ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογήσῃ. Νὰ ζήσετε.... Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε!...

— Καὶ μὲ τὴ δική μου τὴν εὐχή παιδιά μου· ἐπρόσθεσεν ἡ μητέρα, μὲ δάκρυα εὐτυχίας στὰ μάτια. Νὰ ζήσετε εὐτυχισμένα.

Καὶ στρέφουσα πρὸς τὸν Σοῦπκιν:

— Μοῦ πέρνεις, παιδί μου, τὸ θησαυρό μου. Νὰ μοῦ τὴν ἀγαπᾷς, νὰ τὴν πονῇς.

Ὁ Σοῦπκιν ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Ἡ ἔφοδος τῶν γονέων ἦτο τόσον ἀπότομος καὶ τολμηρά ὥστε, δὲν ἠμπόρεσε νὰ πῇ λέξιν.

— Τὴν ἔπαθα. Μ' ἐτύλιξαν! Εἶπε μέσα του σαστισμένος. Ἐπιάστηκα σὰν τὸν ποντικό. Δὲν τὴν γλυτώνω.

Καὶ ὑπομονητικὰ ἐταπείνωσε τὸ κεφάλι του σὰν νὰ ἤθελε νὰ πῇ: Κάνετέ με ὅ,τι θέλετε!

— Μὲ τὴν εὐχή μου! Ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ ὁ πατέρας καὶ ἔκλαψε κ' αὐτὸς ὁ ἴδιος. Νατασοῦλα μου, παιδί μου!... Πετρόβνα, φέρε τὸ εἰκόνισμα!

Ἔξαφνα ὅμως ἔπαψε τὸ κλᾶμα καὶ τὸ πρόσωπό του ἐμόρφασε φριχτά.

— Κούτσουρο! ἐφώναξεν ὠργισμένος στὴ γυναῖκα του. Τὸ κεφάλι σου εἶνε κλούθιο. Εἰκόνισμα εἶν' αὐτό, μωρή; Ὤχ, κακὸ ποῦ τῶπαθα!

Τί εἶχε συμβῇ;

Ὁ δάσκαλος τῆς καλλιγραφίας ἐσήκωσε δειλὰ τὸ κεφάλι καὶ εἶδεν ὅτι ἐσώθηκε. Ἡ μητέρα ἐπάνω στὴ βιασύνη της εἶχε ξεκρεμάσῃ κατὰ λάθος ἀντὶ τοῦ εἰκονίσματος τὴν εἰκόνα τοῦ ποιητοῦ Νεκράσωφ.

Ὁ γέρω-Πέπλωφ καὶ ἡ γυναῖκα του ἔμειναν μὲ τὴν εἰκόνα στὰ χέρια, σαστισμένοι καὶ ἄφωνοι, ἐν ᾧ ὁ δάσκαλος ἐπωφελούμενος τῆς περιστάσεως τὸ ἔστριψε.

ΤΣΕΧΩΦ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ. — Μία πομπὴ ἀρχαιοπρεπὴς ἀληθινά, προχωρεῖ εἰς τὸν στίβον ἀπὸ νεανίδας κανηφόρους καὶ νομίζει κανεὶς ὅτι βλέπει παράστασιν ἀρχαίου εὐρήματος.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ. — Ὁμιλος χωρικῶν τῆς Κορίνθου χορεύει τὸν χορὸν τοῦ τόπου του.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟΣ ΑΜΑΝΕΣ

Βάλε τὸ πράσινο φουστάνι,
— γειά σου, χαρά σου Ἀναστασιά, —
ρίξε καὶ τὸ λευκὸ γιορντάνι
στὰ ἐπίσγουρά σου τὰ μαλλιά.

Κι' ἔτσι ὅλη νειότη πάλι κεἰ ὅλη
λεβεντοσύνη κι' ὠμορφιά,
κατέβα κάτω στὸ περβόλι
χαράμματα μὲ τὴ δροσιά.

Ὅσοι σὲ δοῦνε θενὰ ποῦνε
πῶς ἄνθισεν ἡ μυγδαλιὰ
καὶ κελαϊδῶντας θὰ σταθοῦνε
σ' ἄσπρα σου στήθια τὰ πουλιά.

Κι' ἐγώ, ποῦ ἀπόσταση νὰ νοιώθω
βαρὺ χειμῶνα στὴν καρδιά,
γεμάτος ἔρωτα καὶ πόθο
θἀρθω κοντά σου Ἀναστασιά.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

* ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ *

Καθημερινῶς ἀγγέλλονται καὶ νέαι παρατηρήσεις ἢ ἀνακαλύψεις νέων θεραπευτικῶν ἰδιοτήτων τοῦ Ραδίου. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἃς μάθωμεν μερικὰ περὶ αὐτοῦ.

Τὸ Ράδιον ἀνεκαλύφθη τὸ 1898 παρὰ τῶν συζύγων Κιοῦρι καὶ τοῦ βοηθοῦ τοῦ χημικοῦ ἐργαστηρίου των, Μπεμόν. Ἐμελετήθη ἀπὸ ἰατρικῆς ἀπόψεως τὸ 1904 παρὰ τοῦ Δανκλός, ἰατροῦ τοῦ νοσοκομείου τῶν δερματικῶν νοσημάτων Σαὶν - Λουΐ τῶν Παρισίων.

Τὰς πρώτας ταύτας μελέτας του ἔκαμε δι' ἀτελεστάτων μηχανημάτων, ἕως ὅτου ὁ Γάλλος μηχανουργὸς Ἀρμὲτ ντὲ Λίλ κατεσκεύασε (1905) τὰ πρῶτα εἰδικὰ μηχανήματα, χάρις εἰς τὰ ὁποῖα αἱ μελέται ἐπὶ τῶν θεραπευτικῶν ἰδιοτήτων τοῦ Ραδίου ἐπροχώρησαν καὶ ἤρχισε καὶ ἡ πρακτική των ἐφαρμογή. Τὸ 1906 ἱδρύθη ἐντὸς τοῦ ἀνωτέρω νοσοκομείου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἰατρῶν Βίκμαν καὶ Νταγκράν τὸ πρῶτον βιολογικὸν ἐργαστήριον τῆς Ραδιοθεραπείας, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε καὶ ἡ πηγὴ ὅλων τῶν ἀνακαλύψεων, ἐπὶ τῶν ἐφαρμογῶν τοῦ Ραδίου ἐν τῇ θεραπευτικῇ. Χάρις εἰς τὰς μελέτας ἐκείνας ἐξηκριβώθη ὅτι, τὸ Ράδιον δύναται νὰ θεραπεύσῃ τὸν καρκῖνον, τὸν λούπους, τὰ ἐκζέματα καὶ ὅλα σχεδὸν τὰ δερματικὰ νοσήματα.

Ὁ Βίκμαν ἐθεράπευσε τὸν Βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδον Ζ' ἐκ δερματικοῦ νοσήματος τοῦ προσώπου, παρὰ τοῦ ὁποίου εἶχε προσβληθῇ ἕνα ἔτος πρὸ τοῦ θανάτου του, ἐπαρασημοφορήθη δὲ διὰ τοῦτο.

Τὸ ἐργαστήριον Βίκμαν δὲν ἔχει σήμερον ὑπὸ τὴν διάθεσίν του ἢ ἥμισυ μόνον γραμμάριον Ραδίου, ἀγοραθὲν καὶ αὐτὸ ὑπὸ τῶν διευθυντῶν τοῦ ἐργαστηρίου. Τὸ Γερμανικὸν ὅμως Ἰνστιτοῦτον τῆς Ραδιοθεραπείας τυγχάνει μεγάλης χρηματικῆς ἀρωγῆς παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, χάρις δὲ εἰς αὐτὴν παρήγγειλεν εἰς τὴν Γαλλίαν δύο γραμμάρια Ραδίου ἀντὶ 3.000.000 φράγκων.

*

Ἐξ ἐρευνῶν γενομένων ὑπὸ προσώπων εἰδικῶν εἰς τὰ τῆς πωλήσεως καὶ ἀγορᾶς τοῦ Ραδίου κατεδείχθη, ὅτι ἡ ὑψηλὴ τιμὴ τὴν ὁποίαν ἔχει ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶνε καθαρῶς τεχνητὴ καὶ κερδοσκοπικῶς ἐξωγκωμένη, κρίνεται ὅμως πρακτικῶς δύσκολος ἡ ἀνάμιξις τῆς Κυβερνήσεως πρὸς λογικώτερον κανονισμὸν τῶν τιμῶν. Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ραδιοεμπορικοῦ οἴκου ἀναφέρει ὅτι, εἰς συμβόλαια τινὰ πρὸς προμήθειαν Ραδίου, συναφθέντα πέρυσιν, ἕνα χιλιοστόγραμμον Ραδίου ἐτιμολογήθη

πρὸς 17-20 λίρας στερλίνας (500 φρ.), τὴν αὐτὴν δὲ ἀξίαν ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ καὶ σήμερον, παραγγελλόμενον διὰ νὰ παραδοθῇ μετὰ ἕνα ἔτος.

Ἄλλος εἰδικὸς εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ Ραδίου ὡρισε τὴν τιμήν, εἰς τὴν ὁποίαν προσφέρεται σήμερον, εἰς φρ. 750 κατὰ χιλιοστόγραμμον, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας τιμῆς ἡ προμήθεια τοῦ Ραδίου, τὴν ὁποίαν ἔχει ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν κατοχήν του τὸ Ἀραδιοϊνστιτοῦτον τοῦ Λονδίνου θὰ ἤξιζε 3.250.000.

Ὁ κ. Μόρτιμερ Ἄϊλς, διευθυντὴς τῆς Ἀνωνύμου Ἀραδιεμπορικῆς Ἑταιρείας, παρατηρεῖ ὅτι, σπουδαῖος λόγος τῶν ὑψηλῶν τιμῶν τοῦ Ραδίου εἶνε ὅτι, τοῦτο ἐξάγεται ἐκ πενιχροτέρων μεταλλευμάτων, γεγονὸς τὸ ὁποῖον καθιστᾶ ἀναγκαίαν τὴν χρῆσιν ἐκτάκτως δαπανηρῶν μηχανημάτων. Οὐδεὶς ὅμως γνωρίζει ποῖον θὰ εἶνε τὸ μέλλον τοῦ Ραδίου. Ἐνδεχόμενον ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν νὰ καταστοῦν ἄχρηστα τὰ σήμερον χρησιμοποιούμενα μηχανήματα, ἐὰν ἐξευρεθῇ ἁπλουστέρα μέθοδος.

*

Ὁ Δόκτωρ Νώξ, διευθυντὴς τοῦ Ἠλεκτρικοῦ τμήματος τοῦ νοσοκομείου τῶν Καρκινοπαθῶν, ἐδήλωσεν ὅτι, τὸ Ράδιον ἐπενεργεῖ θαυμασίως ἐπί τινων περιττώσεων τοῦ Καρκίνου.

Ὁ Δόκτωρ Νώξ ἐχρησιμοποίησε τὰς ἀκτῖνας Χ καθὼς καὶ τὸ Ράδιον εἰς περιπτώσεις Καρκινοπαθῶν, εἰς πολλὰς δὲ τούτων ἔσχεν ἐξ ἴσου καλὰ ἀποτελέσματα. Ἡ ἀξία τῶν ἀκτίνων Χ ἐν τῇ θεραπείᾳ τοῦ Καρκίνου δὲν κατενοήθη ἀκόμη πλήρως. Ὑπάρχει μέγα μέλλον εἰς τὴν θεραπευτικὴν ταύτην μέθοδον.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν πραγματικῶς θεραπευθέντων ἐκ τοῦ Καρκίνου διὰ τῆς Ραδιοθεραπευτικῆς μεθόδου εἶνε συγκριτικῶς πολὺ μικρός. Τὸ Ράδιον ἐν τούτοις ἀνακουφίζει εἰς πολλὰς περιπτώσεις τοὺς πόνους, πολλάκις δὲ ἔκαμεν, ὥστε περιπτώσεις, διὰ τὰς ὁποίας ἐθεωρήθη περιττὴ ἡ ἐγχείρησις, νὰ γίνουν ἱκαναὶ πρὸς ἐγχείρησιν. Ὑπάρχει ἐλπὶς ὅτι, ἐντὸς ὀλίγου θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ γίνῃ χρῆσις καὶ τῶν ἀκτίνων Χ κατὰ τρόπον ὅμοιον. Μέχρι τοῦδε εὑρισκόμεθα εἰς τὰς ἀπαρχὰς τῆς ἀκτινοθεραπείας τοῦ Καρκίνου.

Συνεπείᾳ τῶν παραπόνων τὰ ὁποῖα διετύπωσεν ὁ Δόκτωρ Μπάρτω διὰ τὴν παρατηρουμένην ἀνεπαρκῆ προμήθειαν Ραδίου ἐπὶ ζημίᾳ τῆς πασχούσης Ἀνθρωπότητος, ἡ Ἀνώνυμος Βρεττανικὴ Ἀραδιεμπορικὴ Ἕνωσις προέβη εἰς ἐπίσημον δήλωσιν, διὰ τῆς ὁποίας καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι, αἱ γενόμεναι εἰς Τρένουϊθ, Σαϊντ-Ἄϊδς καὶ Κορνουάλλ ἐργασίαι καὶ τὰ ὑπάρχοντα αὐτόθι κοιτάσματα Οὐρανιτίτου, ὀρυκτοῦ ἀποτελουμένου κυρίως ἐξ ὀξειδίου τοῦ Οὐρανίου μετά τινος τοῦ Μολύβδου, Θορίου κ.ἄ., ἀπαντῶντος δὲ εἰς μέλανα πισσοειδῆ ὀκτάεδρα, ἐγγυῶνται βεβαίαν τὴν προμήθειαν μεγάλης ποσότητος Ραδίου.

Ἡ ἐξαγωγὴ τῆς πολυτίμου ταύτης οὐσίας ἀποτελεῖ δυσκολωτάτην καὶ περίπλοκον ἐργασίαν. Ὅπως ἀνταποκριθῇ ἐν τούτοις ἡ ἑταιρεία εἰς τὴν ὁσημέραι αὐξουσαν ζήτησιν τοῦ Ραδίου ἐκ μέρους νοσοκομείων διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ χειρουργικοῦ καὶ ἰατρικοῦ κόσμου, προσθέτει νέα ἐργαστήρια, διὰ τῶν ὁποίων θ' αὐξηθῇ εἰς τὸ πενταπλάσιον ἡ Ραδιοπαραγωγή.

* * *

* ΜΠΟΥΝΤΟΥΑΡ – ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ *

Τὸ φτερὸ στὸ καπέλλο. — *Τὸ φτερὸ ἀντικατέστησε σχεδὸν ὁλοκληρωτικῶς τὰ λουλούδια. Ἡ μόδα ὅμως αὐτὴ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ ἀποκλειστική.*

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ βιομηχανία τῶν φτερῶν συγκινεῖται διὰ τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἔλαβον ἐναντίον της αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι καὶ ἄλλα κράτη τῆς Ἀμερικῆς, ἡ Αὐστραλία, ἡ Ὁλλανδία, καὶ τελευταίως ἡ Ἀγγλία.

Τὰ μέτρα αὐτὰ δὲν ἐλήφθησαν ἀπ' εὐθείας διὰ τὸ στόλισμα τῶν γυναικείων καπέλλων, τοῦ ὁποίου ἡ χάρις εἶνε ἀναμφισβήτητος, ἀλλὰ ἐναντίον τοῦ ἐμπορίου τῶν φτερῶν, τὸ ὁποῖον πλησιάζει νὰ κάμῃ νὰ ἐξαφανισθοῦν τελείως ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς δύο ἢ τρία εἴδη πουλιῶν. Καὶ προπάντων τὸ ***παραντὶ*** *καὶ ἡ* ***αἰγκρέττα.***

Τὸ 1911 λ. χ. ἐπωλήθησαν μόνον εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ Λονδίνου 28,281 πουλιὰ ***παραντί,*** *ἐν ᾧ αἱ παραγγελίαι αὐτῶν διὰ τὴν Γαλλίαν ἀνῆλθον εἰς ἑκατὸ ἑκατομμύρια φράγκων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ* ***αἰγκρέττα*** *μόνη φιγουράρει διὰ 21 ἑκατομμύρια.*

Ὅταν βλέπει κανεὶς τοὺς ἀριθμοὺς αὐτούς, οἱ ὁποῖοι προμηνύουν τὴν καταστροφὴν τῶν πουλιῶν αὐτῶν, δὲν ἐκαλήτεται διὰ τὴν φωνὴν τοῦ κινδύνου ποῦ ὕψωσαν ὅλα τὰ πολιτισμένα ἔθνη καὶ ἡ ὁποία κατέληξεν εἰς τὸ διεθνὲς συνέδριον τῆς Βέρνης, τὸ ὁποῖον ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ δρακόντεια μέτρα πρὸς προστασίαν τῶν πουλιῶν.

Καὶ ἔτσι κυρίες μου, θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ποῦ δὲν θὰ εὑρίσκετε τόσον εὔκολα τὰ φτερὰ τοῦ ***παραντί,*** *τῆς* ***αἰγκρέττες*** *καὶ τὰ* ***ὠτρύς,*** *γιὰ τὰ χαριτωμένα σας καπέλλα καὶ κτενίσματα.*

*

Ἡ καλλονὴ διὰ τῆς ὑγιεινῆς. — *Ἕως τώρα διὰ νὰ διατηροῦμε τὴν ἰδέα τῆς νεότητος εἰς τὸ πρόσωπο μεταχειριζόμεθα τὰ φτιασίδια καὶ τὴς κρέμες, τὰ ὁποῖα ἠρέθιζον τὸ δέρμα. Ὁ ἠλεκτρισμὸς ἐπίσης ἐκλήθη δι' αὐτό, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ μεγάλα πράγματα, καθὼς καὶ τὰ τυλίγματα καὶ οἱ καουτσουκένιοι ἐπίδεσμοι, οἱ ὁποῖοι ἠμπόδιζον τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος. Ἡ τελευταία λέξις εἶνε τὸ μασσάζ. Διὰ τοῦ μασσάζ, ὅταν γίνεται ἀπὸ εἰδικόν, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὴν ἐφαρμογήν, διατηρεῖται ἀσφαλῶς τὸ πρόσωπον νέον καὶ δροσερὸν χωρὶς τὴν παραμικροτέραν ρυτίδα.*

*

Ἡ καλλονὴ τοῦ προσώπου. — *Εἶνε πλέον γνωστὸν ὅτι, ἡ καλλονὴ τοῦ προσώπου διατηρεῖται κυρίως διὰ τῆς καλλονῆς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας, διότι οἱ ψυχικοὶ πόνοι, αἱ διηνεκεῖς μέριμναι, ὀλίψεις, αἱ οἰκογενειακαὶ ἔριδες καὶ τὰ τοιαῦτα ἀλλοιώνουν οἰσονδῶς τὸ πρόσωπον. Πρὸς διατήρησιν δὲ καλοῦ χρώματος, ἀπαιτεῖται βίος ἐγκρατὴς καὶ ὁμαλός, προπάντων δὲ ἑνωρὶς κατάκλισις καὶ ἔγερσις ἐκ τῆς κλίνης.*

Ἡ κατάχρησις τοῦ σιδήρου ἐσωτερικῶς ὑπὸ πολλῶν ἀναιμικῶν κυρίως βλάπτει ἀντὶ νὰ ὠφελῇ, καὶ κατορθοῦται ὁ χρωματισμὸς τοῦ προσώπου διὰ τῆς μεθοδικῆς χρήσεως τοῦ Ἀρσενικοῦ ἢ Ἀρσενικώδους Σιδήρου.

Ἐπίσης ἡ ὑπερβολικὴ χρῆσις τῶν πλύσεων διὰ ψυχροῦ ὕδατος, διὰ σάπωνος, ὕδατος κολωνίας καὶ καλλυντικοῦ ὄξους ἐπιδρᾷ ἐπιβλαβῶς, καθόσον διαλύει τὸ ἐλαφρότατον ἐκεῖνο λιπαρὸν ἐπίχρισμα τῆς ἐπιδερμίδος, τὸ ὁποῖον τῆς δίδει τὴν βελουδέναν αἴσθησιν εἰς τὴν ἁφὴν καὶ ἐπιφέρει ἀτροφίαν καὶ εἰς τὰ μᾶλλον ροδόχρωμα πρόσωπα.

Ὅσαι ἔχουν τὸ δέρμα ξηρόν, ἃς μεταχειρίζωνται τὴν λανολίνην, ἡ ὁποία εἰσχωρεῖ εἰς τοὺς πόρους τοῦ δέρματος καὶ διαλύει τὰ μικρὰ λέπια τῆς ἐπιδερμίδος. Τὸν χειμῶνα προτιμᾶτε τὴν γλυκερίνην διότι δὲν ἐξατμίζεται εἰς τὸν ἀέρα. Ὁ καθαρισμὸς τοῦ προσώπου γίνεται δι' ὀλίγου ὕδατος ἢ καλλίτερον διὰ μαλακοῦ ὑφάσματος ἐμβαπτιζομένου εἰς αὐτό, διὰ τοῦ ὁποίου τρίβονται πρῶτον τὰ μάγουλα καὶ τὸ μέτωπον ἐγκαραίως καὶ ἔπειτα ἡ μύτη καὶ τὸ σαγόνι. Εἰς τὸ πρὸς πλύσιν ὕδωρ καλὴ εἶνε καὶ ἡ προσθήκη ὀλίγου ἀρωματικοῦ ὄξους, ὁσάκις τὸ δέρμα εἶνε γλοιῶδες. Ἡ κατάχρησις τῆς γλυκερίνης σκληρύνει καὶ παχύνει τὸ δέρμα.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ.—Ὁ Μητροπολίτης Ἀργυροκάστρου, Ὑπουργὸς τῆς Αὐτονόμου Κυβερνήσεως.

*

Αἱ παθήσεις τοῦ ὠτός. — *Μία ἀπὸ τὰς πλέον βασανιστικὰς παθήσεις εἶνε καὶ ἡ φλόγωσις τοῦ ὠτός, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ ἀσθενὴς ὑφίσταται πόνους τρομακτικούς. Διὰ νὰ σᾶς περάσουν οἱ πόνοι αὐτοί, πρέπει νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον νὰ σᾶς κάμουν τὴν ἑξῆς συνταγήν:*

16 γραμμάρια καθαρᾶς γλυκερίνης, 10 γραμμ. ἐλαίου ἀμυγδάλων καὶ 2 1/2 γραμ. χλωριούχου κάμφορας. Τὰ ρευστὰ ταῦτα τὰ ἀναμιγνύετε καλῶς καὶ τὰ βάζετε εἰς ἕνα μπουκάλι, τὸ ὁποῖον κλείνετε ἑρμητικῶς. Ὅταν ὑποφέρετε πολὺ ἀπὸ τοὺς πόνους βουτᾶτε ἕνα κομμάτι βαμβάκι ἐντὸς τοῦ ρευστοῦ καὶ τὸ βάζετε ὅσο μπορεῖτε βαθύτερα μέσα εἰς τὸ πάσχον αὐτί σας, αὐτὸ δὲ τὸ βαμβάκι τὸ ἀντικαθιστᾶτε δύο φορὲς τὴν ἡμέρα. Ἐπίσης μὲ τὸ ρευστὸν αὐτὸ κάνετε ἐνριβὰς εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς ρίζης τοῦ αὐτιοῦ.

*

Ἐρυθρότης τῶν βλεφάρων. — *Δὲν εἶνε σπανία ἡ πάθησις αὐτὴ ἡ ἀοχημίζουσα τὰ μάτια καὶ τὰ ἄκρα τῶν βλεφάρων. Πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ ἡ πάσχουσα ἃς ἀλείφῃ τὰς βλεφαρίδας δὶς τῆς ἡμέρας ἢ καὶ μόνον τὸ βράδυ μὲ τὴν ἑξῆς σκευασίαν:*

Oxyde rouge d' Hydrargyre	*gr.*	*0,40*
Sous-acétat de Plomb liquide . . .	*»*	*1.*
Huile d' amandes douces	*»*	*3.*
Axonge de Vaseline	*»*	*10.*

*

Τὰ καπέλλα σας. — *Ἔχω νὰ σᾶς ἀναγγείλω καὶ κάτι ποῦ θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ πάρα πολύ. Ἐξηφάλισα τὴν τακτικὴν συνεργασίαν διὰ τὰ καπέλλα τῆς Κυρίας Σωτηρίας Λαμέρα, ἡ ὁποία κάθε μῆνα θὰ μὲ τηρῇ ἐνήμερον καὶ ἔτσι θὰ σᾶς σερβίρω τὴν τελευταίαν λέξιν τοῦ καπέλλου. Ἡ Κυρία Σωτηρία Λαμέρα ἔχει ἕνα πλούσιον ἐργοστάσιον εἰς τὴν ὁδὸν Περικλέους 29, εἶναι δὲ σωστὴ καλλιτέχνις καὶ πηγαίνει τακτικὰ εἰς τὸ Παρίσι. Ἀκόμη προχθὲς ἐγύρισε καὶ ἐγέμισε τὸ ἀτελιέ της ἀπὸ περίκομψα μοδέλα.*

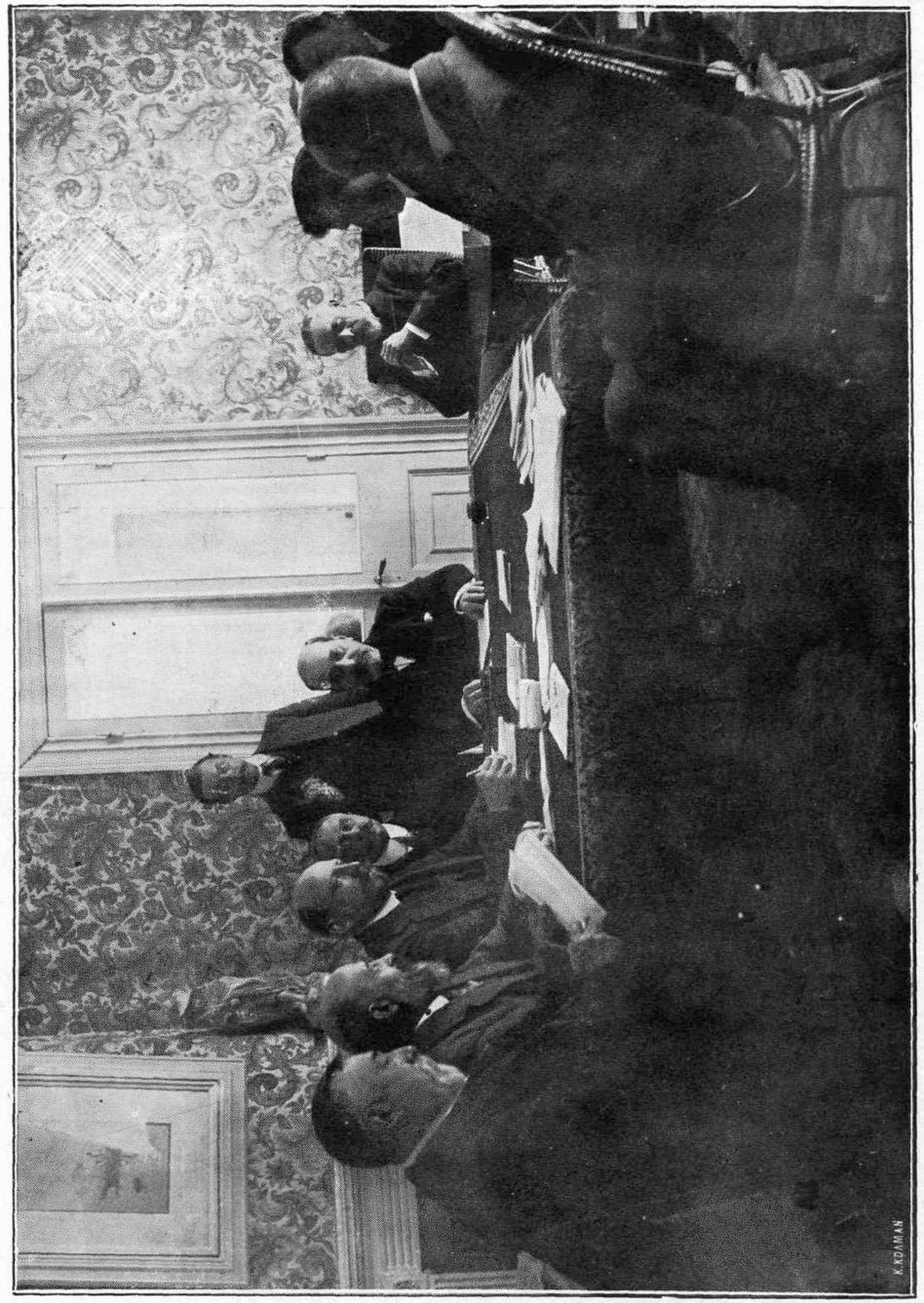

ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

[Ἐφωτογραφήθησαν εἰδικῶς διὰ τὴν «Σημαίαν» κατὰ παράκλησιν τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς ἐγτὸς αὐτῆς τῆς αἰθούσης τῆς Συνδιασκέψεως.]

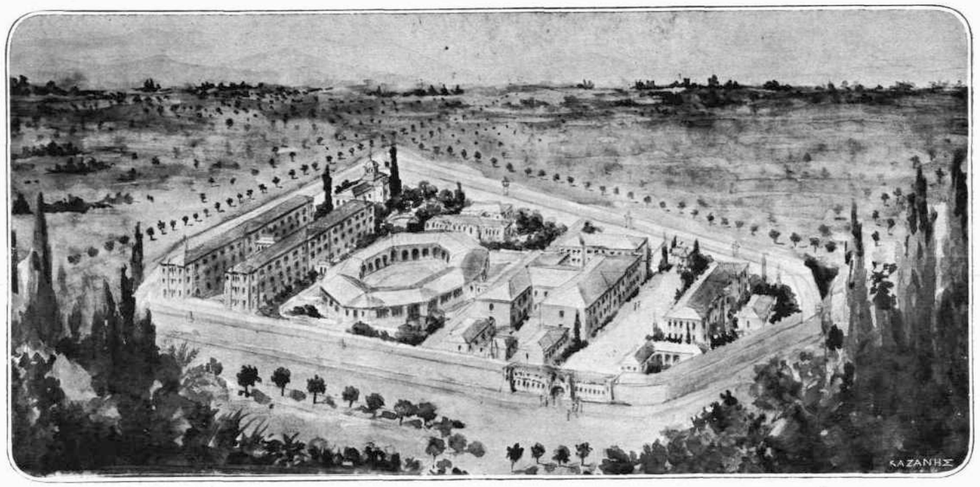

ΑΙ ΝΕΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ.—Κατὰ τὸ νέον βραβευθὲν σχέδιον αἱ φυλακαὶ Συγγροῦ θὰ γίνουν ἐντελῶς ἀγνώριστοι. Ἴδετε τας ἀφ' ὑψηλοῦ.

ΑΙ ΝΕΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν δύο Διεθνῶν διαγωνισμῶν διὰ τὴν ἀνέγερσιν δύο ὑποδειγμάτων φυλακῶν ἐν Ἀθήναις, μᾶς δικαστικῆς—ἀπομονωτικῆς, ἀνεγερθησομένης πρὸς Δυσμὰς τῆς Στρ. Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων, καὶ μᾶς Κεντρικῆς τοιαύτης, διὰ τῆς ἐπεκτάσεως καὶ τροποποιήσεως τῶν ὑπαρχουσῶν Φυλακῶν Συγγροῦ, μᾶς δίδουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὑπενθυμίσωμεν, ὅτι ὑπάρχει ἐνταῦθα Γαλλικὴ Διοργανωτικὴ Ἀποστολή, τῆς ὁποίας τὸ ἔργον προχωρεῖ μεθοδικῶς, ὅσον καὶ ἀποτελεσματικῶς καὶ ἥτις ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν κ. Μπαρτές, Ἐπιθεωρητὴν τῶν φυλακῶν τῆς Γαλλίας δηλαδὴ τῆς *Santé, Fresnes, μετ'* ἀριθμοῦ τινος Γάλλων ἀρχιφυλάκων κ. λ.

Ὁ ὀργανωτὴς παρατηρήσας ὅτι, ἡ σημερινὴ κατάστασις τῶν κτιρίων τῶν ἐν Ἑλλάδι φυλακῶν δὲν ἀνταποκρίνεται ποσῶς εἰς τὸν προορισμόν των, καὶ ὅτι κτίρια ὡς λ. χ. ὁ Παλαιὸς Στρατών, αἱ φυλακαὶ Ναυπλίου καὶ τόσαι ἄλλαι μᾶλλον πρὸς τρώγλας παραβάλλονται, ἀπεφάσισε μετὰ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, τὴν προκήρυξιν Διεθνῶν διαγωνισμῶν διὰ τὴν ἐκπόνησιν τῶν σχεδίων πρὸς ἀνέγερσιν νέων φυλακῶν.

Ἡ Κυβέρνησις ἀποδίδουσα μεγίστην σπουδαιότητα εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον, ἐκάλεσε προσωπικότητας ἀρχιτεκτόνων τῆς Εὐρώπης, δηλαδὴ τὸν κ. Λ. Μπερνιέ, καθηγητὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἐν Παρισίοις καὶ μέλος τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου, καὶ τὸν κ. Φὸν Ἴννε, Ἀρχιτέκτονα τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Ρακτιβὰν καὶ μὲ εἰσηγητὴν τὸν τμηματάρχην τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ τμήματος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ἀπετέλεσαν τὴν τεχνικὴν ἐπιτροπὴν διὰ τὴν κρίσιν.

Ἐπέπρωτο πάλιν κατὰ τὸν δεύτερον ἐν Ἑλλάδι Διεθνῆ διαγωνισμόν, εἰς ὃν ἔλαβον μέρος ξένοι ἀρχιτέκτονες διπλωματοῦχοι τῶν ἀνωτέρων Σχολῶν τῆς Εὐρώπης, τὰς δάφνας τῶν πρωτείων νὰ διαμοιράσουν Ἕλληνες.

Καὶ σήμερον οἱ στρατευθέντες Ἕλληνες ἀρχιτέκτονες πρέπει νὰ εἶναι ὑπερήφανοι, τόσον διὰ τὴν στράτευσίν των, ὅσον καὶ διότι ἀπέδειξαν ὅτι, ἡ Ἀρχιτεκτονικὴ ἥτις μέχρι τοῦδε ἦτο σχεδὸν ἄγνωστος, συγχεομένη μετὰ τῆς Ἐπιστήμης τῶν Πολιτικῶν Μηχανικῶν, ἔχει πλήρη τὰ στοιχεῖα ὥστε, συναγωνιζομένη καὶ πρὸς ξένους, νὰ κρατῇ τὰ πρωτεῖα.

Ἐν τούτοις πάντες οἱ στρατευθέντες εἰσὶ διπλωματοῦχοι ἀρχιτέκτονες ξένων σχολῶν, πρέπει δὲ τοῦτο νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὅπως, μεριμνήσῃ περὶ ἱδρύσεως καὶ σχολῆς Ἀρχιτεκτονικῆς ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ, εἰς ὃ μόνον ἐλάχιστα στοιχεῖα τῆς ἐπιστήμης ταύτης διδάσκονται σήμερον.

Οὕτω διὰ μὲν τὰς Δικαστικὰς Φυλακὰς Ἀθηνῶν ἐκρίθησαν πρώτου βραβείου τὰ σχέδια τῶν κ. κ. Α. Νικολούδη καὶ Π. Γκιουδέτη, δευτέρου δὲ βραβείου ἑτέρα μελέτη τῶν αὐτῶν κυρίων. Ἀμφότεροι οὗτοι, ὁ εἷς Ἕλλην, ὁ ἕτερος Γάλλος, εἰσὶν ἀπόφοιτοι τῆς σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῶν Παρισίων. Οἱ αὐτοὶ κύριοι ἔλαβον τὸ πρῶτον βραβεῖον καὶ κατὰ τὸν διαγωνισμὸν τοῦ Δικαστικοῦ Μεγάρου Ἀθηνῶν.

Διὰ δὲ τὴν ἐπέκτασιν καὶ τὴν τροποποίησιν τῶν φυλακῶν Συγγροῦ ἐκρίθη πρώτου βραβείου ἡ μελέτη τῶν κ. κ. Ν. Πιλαβίου καὶ Γ. Θεοδωρίδου, τῶν ὁποίων τὰς εἰκόνας δημοσιεύομεν, μηδεμιᾶς ἄλλης κριθείσης ἀξίας δευτέρου βραβείου. Ἐκ τούτων ὁ κ. Πιλάβιος εἶνε ἀπόφοιτος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῶν Βρυξελλῶν, ὁ δὲ κ. Θεοδωρίδης ἀπόφοιτος τῆς Εἰδικῆς Ἀρχιτεκτονικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων. Ἀμφότεροι διὰ πρώτην φορὰν λαμβάνουσι μέρος εἰς διαγωνισμόν.

Ἡ μελέτη τῆς ἐπεκτάσεως καὶ τροποποιήσεως τῶν φυλακῶν Συγγροῦ παρουσιάζει σπουδαιότητα μεγίστην, λόγῳ τοῦ ὅτι θέλει χρησιμεύσει ὡς ὑπόδειγμα τῶν μελλουσῶν νὰ ἀνεγερθῶσιν ἢ νὰ τροποιηθῶσι φυλακῶν τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος. Ἡ φυλακὴ αὕτη, ἥτις σήμερον καταλαμβάνει ἔκτασιν 8500 τετραγ. μέτρων ὑπερτριπλασιάζεται, καταλαμβάνουσα ἔκτασιν 25 περίπου χιλιάδων τετραγ. μέτρων.

Ἡ φυλακὴ αὕτη θὰ περιλαμβάνῃ 300 καταδίκους, οἱ ὁποῖοι συμφώνως πρὸς τὸν νόμον τῆς 21 Νοεμβρίου 1911 θὰ εὑρίσκωνται ἐν συμβιώσει

Γ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

Ν. ΠΙΛΑΒΙΟΣ

κατὰ τὴν ἡμέραν, ἀπομεμονωμένοι δὲ κατὰ τὴν νύκτα. Ἐκτὸς τούτου διαιροῦνται εἰς τρεῖς κατηγορίας τελείως κεχωρισμένας ἀπ' ἀλλήλων, ἤτοι εἰς τοὺς καταδεδικασμένους εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα, εἰς εἰρκτὴν καὶ εἰς ἁπλῆν φυλάκισιν.

Ἐν τῇ φυλακῇ ταύτῃ πλὴν τῶν τελευταίων οἰκοδομικῶν μεθόδων, τῶν τελειοτάτων μηχανημάτων ὑγιεινῆς κλ., προβλέπεται καὶ πᾶσα ἀσφάλεια κατὰ τῶν ἀποδράσεων.

Οὕτω ἡ ὅλη φυλακὴ περιβάλλεται ὑπὸ διπλοῦ τείχους ὕψους 7 μέτρων καὶ ἀναλόγου πάχους, εὑρισκομένων τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοῦ ἄλλου εἰς ἀπόστασιν 7 μέτρων, οὕτως ὥστε μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχει ὁδὸς χρησιμεύουσα διὰ τὴν φρούρησιν. Ἡ εἴσοδος ἐν τῇ φυλακῇ εἶναι δυνατὴ διὰ μιᾶς μοναδικῆς θύρας ἀσφαλεστάτης, ἔνθεν καὶ ἔνθεν δὲ τῆς εἰσόδου ὑπάρχουσιν οἰκήματα τῆς φρουρᾶς, καὶ τοῦ θυρωροῦ, φύλακος, σταῦλοι κτλ.

Πλησιέστατα τῆς εἰσόδου, ἀριστερὰ μέν, τοποθετοῦνται ἡ ἀποθήκη τροφίμων, τὸ ἀρτοποιεῖον καὶ τὸ πλυντήριον, δεξιὰ δὲ αἱ γενικαὶ ἀποθῆκαι ὑλικοῦ, ἐργαστήριον καὶ νεκροσκοπεῖον.

Ἐν γένει τὰ οἰκήματα ταῦτα, εἰς ἃ δυνατὸν νὰ εἰσέρχωνται καὶ ἄτομα ξένα πρὸς τὴν φυλακήν, εἰσὶ τοποθετημένα εἰς τρόπον ὥστε οἱ εἰσερχόμενοι νὰ μὴ προχωροῦν πολὺ εἰς τὸ ἐσωτερικόν.

Τὰς καλουμένας γενικὰς ὑπηρεσίας ἀποτελοῦσι πλὴν τῶν ἄνω, τὸ Διευθυντήριον, εἰς τὸ ὁποῖον πλὴν τῶν διαφόρων γραφείων τοποθετοῦνται τὰ λουτρά, τὰ ὁμιλητήρια κ. τ. λ. τὸ θεραπευτήριον ἢ μᾶλλον πλῆρες νοσοκομεῖον, μὲ αἰθούσας ἐγχειρήσεων, ἐπιδέσμων κ. τ. λ. διὰ τριάκοντα ἀσθενεῖς, εἰς μικρὰν δὲ ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν τὸ περίπτερον τῶν ἐκ μολυσματικῶν νόσων ἀσθενῶν.

Ἡ κυρίως φυλακή, ἥτις χωρίζεται τῶν οἰκημάτων τῶν γενικῶν ὑπηρεσιῶν διὰ τοίχου 7 μέτρων ὕψους περιλαμβάνει τὰ ἐργαστήρια διὰ τὰς διαφόρους βιομηχανίας, ἤτοι ὑποδηματοποίαν, ξυλουργικήν, ἐπιπλοποιΐαν, κτλ., τὰ ἑστιατόρια ἑκάστης κατηγορίας, τὰ μαγειρεῖα, τὴν ἐκκλησίαν, εἰδικὴν ἐπίσης ὥστε νὰ χωρίζωνται αἱ τρεῖς κατηγορίαι καὶ τέλος τὰ ὑπνωτήρια, εἰς ἃ κατὰ τὴν νύκτα ἀπομονοῦνται οἱ κατάδικοι.

Τὰ ὑπνωτήρια ταῦτα εἰσὶ κλωβοί, κυριολεκτικῶς σιδηροί, μεγέθους 1,40 × 2,40, ὡς μόνον δὲ ἔπιπλον ἔχουν μίαν σιδηρᾶν κλίνην ἐντοιχισμένην.

Τὰ ὑπνωτήρια συμπληροῦνται διὰ νιπτήρων, ἀποχωρητηρίων, δωματίων φυλάκων κτλ. Εἰς τὴν κυρίως φυλακὴν ὑπάρχουσι καὶ αὐλαὶ χωρισταὶ δι' ἑκάστην κατηγορίαν.

Ἡ φυλακὴ αὕτη συμπληροῦται διὰ τοῦ καλουμένου πειθαρχικοῦ διαμερίσματος, εἰς ὃ ἐγκλείονται οἱ παρεκτρεπόμενοι κατάδικοι, τὸ οἴκημα δὲ τοῦτο περικλείεται πανταχόθεν ὑπὸ τοίχου ὕψους 7 μέτρων. Δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἶνε φυλακὴ ἐντὸς τῆς φυλακῆς.

Αἱ κατοικίαι τοῦ Διευθυντοῦ καὶ τῶν ὑπαλλήλων τῆς φυλακῆς, αἱ ὁποῖαι ὅμως εὑρίσκονται ἐκτὸς τοῦ περιβόλου, συμπληροῦσι τὴν ὅλην φυλακήν.

*

Ἡ ἀνέγερσις τῶν φυλακῶν τούτων θὰ ἀρχίσῃ προσεχέστατα δαπάναις τοῦ εἰδικοῦ κληροδοτήματος τῶν ἀειμνήστων Συγγροῦ καὶ Κοργιαλένου. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ κυρίως πρέπει νὰ ἐξαρθῇ εἶναι ἡ πρόνοια τῆς Κυβερνήσεως νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ σχεδίου εἰς αὐτοὺς τούτους τοὺς ἐκπονήσαντας αὐτό. Καὶ οὕτω αὐτοὶ ποῦ κατέστρωσαν τὸ σχέδιον θὰ εἶναι καὶ οἱ δημιουργοί. Ἡ δαπάνη διὰ τὰς φυλακὰς Συγγροῦ προϋπελογίσθη εἰς δραχμὰς 1.000.000 περίπου.

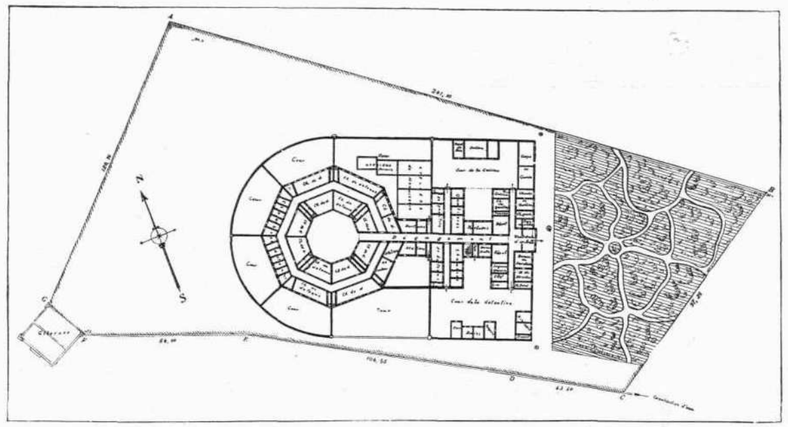

ΑΙ ΝΕΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ. — Ἴδετε πῶς εἶναι σήμερον αἱ φυλακαὶ Συγγροῦ. Ἡ ἐξωτερικὴ γραμμὴ σημειώνει τὸ γήπεδον, ἡ δὲ ἐσωτερικὴ τὸ κτίριον, ἡ πρόσοψις εἶναι πρὸς τὸ σκοτεινὸν παρκάκι.

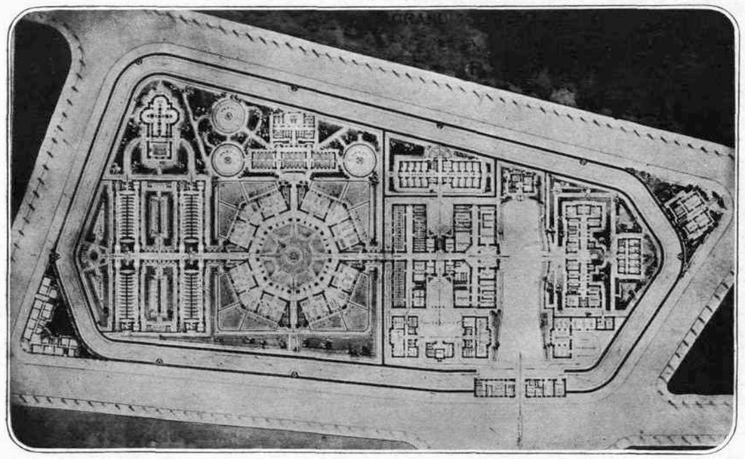

ΑΙ ΝΕΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ. — Ἴδετε τώρα πῶς θὰ μεταρρυθμισθοῦν. Ὁλόκληρον τὸ γήπεδον καταλαμβάνεται ἀπὸ τὸ νέον κτίριον καὶ γύρω-γύρω διπλοῦν τείχος.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

* * * * * * * * **ΕΛΑ...**

Ἔλα στὸ κεφάλι τὸ ξανθὸ
νὰ σοῦ βάλω τὸμορφο στεφάνι,
ποῦ γιὰ σὲ ὅλη νύχτα ἔχω κάνει,
νὰ στολίσω μ' ἄνθια τὸν ἀνθό.

Λές το. Τί ὡραῖα ποῦ θὰ πάῃ
τοῦ ξανθο-χλωμοῦ σου κεφαλιοῦ!
Ἀπὸ τὰ ὑστερνὰ εἶνε τοῦ Ἀπριλιοῦ
κ' ἀπ' τὰ πρῶτα λούλουδα τοῦ Μάη.

Κ' ἔτσι μὲ τὰ ρόδα στὰ μαλλιά,
κ' ἔτσι στὰ ὁλόλευκα ντυμένη,
νὰ θαρρῶ πῶς σφίγγω ἀναστημένη
τὴν Πρωτομαγιὰ στὴν ἀγκαλιά.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

"Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ,,
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ — ΕΤΟΣ Ι'
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΟΔΟΣ ΚΑΡΥΤΣΗ ΑΡ. 4
Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ .·. ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Ἐτησία Συνδρομὴ: Ἐσωτερικοῦ Δραχ. 20, Ἐξωτερικοῦ Φρ. 22.
Οὐδεὶς νέος συνδρομητὴς ἐγγράφεται ἂν δὲν προπληρώσῃ τὴν συνδρομήν του.
Αἱ ἐπιστολαὶ δέον νὰ διευθύνωνται οὕτω: κ. Δ. Βρατσάνον, Ἰδιοκτήτην τῆς «Εἰκονογραφημένης», Βουλευτὴν Ψαρῶν, Ὁδὸς Καρύτση 4, Ἀθήνας.

✻ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ ✻

ΓΕΝΙΚΗ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.—Ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τοῦ Περιοδικοῦ, ἐκτὸς ἐκείνων μεθ' ὧν ἐπικοινωνοῦμεν δι' ἀντιπροσώπων, παρεκλήθησαν — οἱ καθυστεροῦντες, πλείονας τῆς μιᾶς συνδρομάς — κατ' ἐπανάληψιν ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ μᾶς ἐμβάσωσι τὰ δικαιώματα τοῦ Περιοδικοῦ. Εἶναι τοιαύτη ἡ ἐκ τοῦ πολέμου δημιουργηθεῖσα ἀνωμαλία καὶ τὰ σχηματισθέντα κενὰ τόσον δυσαναπλήρωτα, ὥστε θὰ εὑρεθῶμεν εἰς πολὺ δυσχερῆ θέσιν καὶ δοκιμάζοντες μεγάλην λύπην θὰ λάβωμεν μέτρα αὐστηρά, ἀλλ' ἀνσπότρεπτα. Ἡ στοιχειώδης ἄλλως τε ὑποχρέωσις τῶν ἐν τῇ κατηγορίᾳ ταύτῃ ὑπαγομένων ὑπηγόρευεν εἰς αὐτοὺς νὰ δικαιολογήσωσι τοὐλάχιστον τὴν καθυστέρησίν των. Ἡ περαιτέρω ὅθεν σιγή των θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ πάσης εὐθύνης καὶ θὰ δικαιολογῇ πᾶν μέτρον μας πρὸς περιφρούρησιν τῶν δικαιωμάτων τῆς «Εἰκονογραφημένης» χάριν καὶ ἐξ ὀνόματος τῶν ἄλλων θερμῶν καὶ στοργικῶν ὑποστηρικτῶν αὐτῆς.

✻

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Εἶνε τὸ εἰρηνικὸν ἔργον τοῦ ἐθναποστόλου Σπύρου Ματσούκα, τὸ ὁποῖον ἔρχεται ὡς συνέχεια εἰς τὸ πολεμικόν του τοιοῦτον, τὸ τόσον πολύτιμον. Τὸ ἔπλασεν εἰς τὴν ποιητικήν του φαντασίαν καὶ ἔθεσεν ἀμέσως εἰς ἐφαρμογὴν ὑπὸ τὴν φιλάνθρωπον πνοὴν τῆς Σεπτῆς Προστάτιδος Βασιλίσσης-Μητρός. Τί εἶνε ὁ Λευκὸς Σταυρός; Παρηγοριὰ καὶ δροσιὰ διὰ τὰς οἰκογενείας τῶν φονευθέντων μας. Κάθε χρόνο καὶ ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου θὰ γίνεται εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν ἡ κλήρωσις πενῆντα καὶ περισσοτέρων ὀνομάτων κοριτσιῶν καὶ ἀδελφῶν φονευθέντων, ποῦ δὲν ἔχουν καμμίαν ἄλλην προστασίαν, καὶ θὰ προικοδοτοῦνται ἀντὶ 2.000 δραχμῶν ἡ καθεμιὰ μὲ χρήματα τοῦ Λευκοῦ Σταυροῦ.

Τὸ ἐθνικὸν αὐτὸ καὶ φιλάνθρωπον ἔργον, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Ματσούκας εἶνε ἄξιος θερμῶν συγχαρητηρίων, ἤρχισε τὴν δρᾶσιν του καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως, ἐπροικοδότησε πενῆντα ὀρφανὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα ἐκληρώθησαν μεταξὺ δύο χιλιάδων ὀνομάτων.

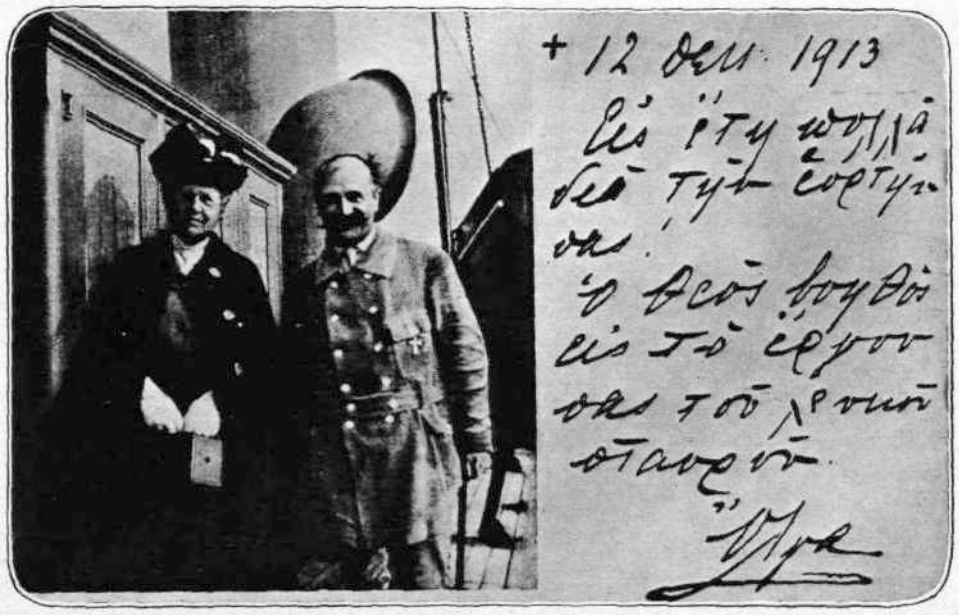

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ. — Τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ «Λευκοῦ Σταυροῦ» ποῦ συνέλαβεν ὁ Ματσουκας καὶ προστατεύει ἡ Βασίλισσα-Μήτηρ εἶναι ἡ προικοδότησις πενῆντα κοριτσιῶν, ὀρφανῶν ἐκ τοῦ πολέμου.

✻

ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ

Ὁ Δῆμος Θεσσαλονίκης ἠγόρασε τὴν ἔπαυλιν Μοντιάνο ἀντὶ τετρακοσίων χιλιάδων δραχμῶν, διὰ νὰ τὴν δωρήσῃ εἰς τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον, ὡς ἀνάκτορόν Του εἰς Θεσσαλονίκην.

Ἔπρεπεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἡ ὁποία εἶνε πράγματι ἡ δευτέρα πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος, νὰ ὑπάρχουν Βασιλικὰ ἀνάκτορα.

✻

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΗΡΩΩΝ

Βεβαίως ἔχουν δίκαιον αἱ συνάδελφοι, αἱ ὁποῖαι ἔφερον ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτημα τοῦ Ἡρώου. Εἶπαν καὶ ἔγραψαν ὅτι θὰ γίνῃ εἰς τὸ Ζάππειον μία Λεωφόρος τῶν Ἡρώων μας, μὲ ὅλας τὰς προτομὰς κατὰ μῆκος στημέναις τῶν φονευθέντων μας ἀξιωματικῶν. Ἂς φανῶμεν μίαν φορὰν εὐγνώμονες πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐμεγάλυναν τὴν Ἑλλάδα.

✻

ΟΙ ΒΑΣΙΛΙΚΟΙ ΣΤΑΥΛΟΙ

Ἄλλη ξένη ἑταιρεία καὶ ἄλλαι προτάσεις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν. Τὴν φορὰν αὐτὴν πρόκειται διὰ τοὺς Βασιλικοὺς Σταύλους. Ἡ Ἑταιρεία προτείνει νὰ ἱδρύσῃ ξενοδοχεῖα, στοάς, γραφεῖα κ.τ.λ. Ἀλλὰ ἡ Κυβέρνησις δὲν εἶνε γνωστὸν τί θὰ ἀποφασίσῃ, ὅπως δὲν εἶνε γνωστὸν τί ἀπεφάσισε διὰ τὰς προτάσεις ποῦ τῆς ἔκαμον ὅλαι αἱ ἄλλαι Ἑταιρεῖαι πρὸς ἐκμετάλλευσιν διαφόρων μερῶν εὑρισκομένων σήμερον ἐν ἀδρανείᾳ. Καὶ ἔτσι ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ ζήσῃ καὶ μία ἀκόμη γενεὰ μὲ τὴν χαρὰν νὰ βλέπῃ εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ εἰς τὸ κέντρον τῆς πρωτευούσης του τοὺς Βασιλικοὺς σταύλους, αὐτὸ τὸ αἶσχος τοῦ παρελθόντος. Κισμὲτ ποῦ θὰ πῇ!

✻

Ο ΕΞΩΡΑΪΣΜΟΣ

Ὁ Ἄγγλος ἀρχιτέκτων κ. Μῶσον ὁ μετακληθεὶς ὑπὸ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης διὰ τὴν μελέτην τοῦ ἐξωραϊσμοῦ τῶν Ἀθηνῶν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ λάβῃ συμπληρωματικὰς πληροφορίας διὰ τὸν πλήρη καταρτισμὸν τοῦ σχεδίου. Ὑπολογίζει δὲ ὅτι ἐντὸς μηνὸς τὸ γενικὸν σχέδιον τοῦ ἐξωραϊσμοῦ τῶν Ἀθηνῶν θὰ εἶνε ἕτοιμον. Ἀλλὰ ἡ πραγματοποίησις τοῦ σχεδίου; Ἄ, αὐτὸ πλέον *ἐξαρτεῖται* (sic).

✻

ΕΝΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Καὶ ἀπὸ τὸν χορὸν τῶν Ἀπόκρεω ποῦ διωργάνωσεν ὁ Ὅμιλος τῶν Ἑορτῶν καὶ ἀπὸ τὴν παράστασιν τῆς Ὀπερέττας τοῦ κ. Σαμάρα, «Πόλεμος ἐν Πολέμῳ» καὶ ἀπὸ τὴν ἑσπερίδα τῶν Ἠπειρωτῶν εἰς τὸ Βασιλικόν, ἕνα πρᾶγμα ἐπιστοποιήθη περιτράνως, ὅτι ἔχομεν ἕνα πρώτης τάξεως καλλιτέχνην τὸν κ. Πᾶνον Ἀραβαντινόν, ὁ ὁποῖος ἐσπούδασεν εἰς τὸ Βερολῖνον. Πρώτην φορὰν εἶδον αἱ Ἀθῆναι σκηνικὰ καὶ κοστούμια ὅπως τῶν ἀνωτέρω παραστάσεων καὶ ἑορτῶν. Τὰ ἐσχεδίασεν ὅλα ὁ κ. Π. Ἀραβαντινός. Μὲ ἔμπνευσιν μοναδικὴν καὶ θαυμαστὴν ἐκτέλεσιν. Ἐὰν συνεστήθη, ὅπως γράφουν, τμῆμα τῶν Καλῶν Τεχνῶν καὶ ἐὰν τοῦτο ἔχει συνείδησιν τῶν καθηκόντων του, ἂς κρατήσῃ μὲ κάθε θυσίαν τὸν κ. Ἀραβαντινὸν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐκτὸς ἐὰν πλέον μᾶς ἀπεχαιρέτησε.

✻

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΛΑΠΠΑΣ

Διὰ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Ἕλληνος ὑφιφώνου Ὀδ. Λάππα, ὁ καλλιτεχνικὸς ὁρίζων τοῦ μελλοδράματος ἀποκτᾷ νέον ἀστέρα καὶ τὴν φορὰν ταύτην ὁ ἀστὴρ ἔρχεται ἐξ *Ἀνατολῶν*. Αἱ κρίσεις ὅλων τῶν Ἰταλικῶν φύλλων τοῦ Μιλάνου εἶνε λίαν κολακευτικαὶ διὰ τὸν Ἕλληνα καλλιτέχνην. Ἡ «Τζοκόνδα», μὲ τὴν ὁποῖαν ἐντεμπουτάρησεν ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ τοῦ Μιλάνου, ἐπαίχθη 13 φορὰς κατὰ συνέχειαν. Ὁ Ὀδ. Λάππας εἶνε υἱὸς τοῦ συμπαθοῦς βιομηχάνου τῆς Ἀλεξανδρείας κ. Γεωργ. Λάππα. Πρὶν ἢ μεταβῇ εἰς Μιλᾶνον διὰ τὰς συστηματικὰς αὐτοῦ σπουδάς, ἦτο περιζήτητος συνεργάτης τῶν διεθνῶν συναυλιῶν ἐν Αἰγύπτῳ. Μορφὴ εὐγενής, καὶ ἀβρὸς τοὺς τρόπους ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης ἐγοήτευε διὰ τῆς δροσερᾶς φωνῆς του τὸ φιλόμουσον κοινόν. Λεπτὸς παρατηρητὴς τῆς Σκηνῆς, κατεῖχεν ἔκτοτε τὰ πολύτιμα προσόντα σκηνικά, ἅτινα διὰ τῆς σπουδῆς συνέβαλον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ. Ἡ φωνή του φθάνουσα τοὺς μᾶλλον ἀπροσίτους τόνους, ἐθεωρεῖτο βέβαιον, ὅτι θὰ προσέκτα τὴν πρώτην βαθμίδα τοῦ καλλιτέχνου. Τὴν γνώμην ταύτην τῶν εἰδικῶν τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐδικαίωσε πλήρης ἡ ἐνθουσιώδης ὑποδοχή, ἣν ἔκαμε κατὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τὸ κοινὸν τοῦ Μιλάνου πρὸς τὸν ὡς ἡ Ἀθηνᾶ πάνοπλον εἰς τὴν χαρὰν τοῦ μεγάλου διδασκάλου κ. Giuseppe Mandolini, ἐξελθόντα, Ἕλληνα καλλιτέχνην.

✻

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Ζαππείου ἔγινεν ἔκθεσις ἔργων τοῦ πολέμου τοῦ ζωγράφου κ. Στρατηγοῦ. Ὁ κ. Γ. Στρατηγὸς ἀπεκαλύφθη τάλαντον ξεχωριστόν. Τὸν συνεχάρησαν θερμῶς οἱ ζωγράφοι κ. κ. Σκώτ, Μαθιόπουλος, Ροΐλὸς καὶ Ἰακωβίδης. Πολλὰ ἐκ τῶν ἐκτεθειμένων ἔργων τοῦ συμπαθοῦς Κερκυραίου καλλιτέχνου ἠγοράσθησαν τὴν πρώτην ἤδη ἡμέραν. Ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἔργα του εἶνε τὸ «Γκαράζ ἐν Θεσσαλονίκῃ», ἡ «Ἀναχώρησις ἐκ Λιβουνόβου», «Εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Μπέλεσι», «Ὁ φρουρὸς τῶν Συγκοινωνιῶν», «Ὑπογραφὴ Διαταγῆς» κ. λ.

✻

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ἐκυκλοφόρησεν ὁ διὰ τὸ ἔτος 1914 δέκατος ἕκτος τόμος τῆς θαυμασίας ἀληθῶς ἐτησίας ἐπιθεωρήσεως «Ποικίλη Στοά». Θὰ ὁμολογήσουν οἱ ἰδόντες ὅτι ἡ πολυετὴς αὐτὴ ἔκδοσις, πλουσία εἰς ὕλην ἐκλεκτὴν καὶ εἰς εἰκόνας καλλιτεχνικωτάτας, τιμᾷ τὸν τόπον.

✻

ΑΙ ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Κους Κους, Ἀδελ. Π., Ἀδελ. Ρ., Κ. Νέαν Τόρκην, R. B. Παρισίους, Α. Μ. Ι., Α. Γ. Ἱερουσαλὴμ Χ. Α. Π. Νοβοροσσίσκη, Θ. Μ. Θεσσαλονίκην, Π. Βιτάνιον, Π. Ε. Ἐνζελή, Μ.Ε. Ἐλασσῶνα. Ἐμβάσματά σας ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν.

Ἐν Ἀθήναις, Τυπογραφεῖον «Ἑστία» Κ. Μάϊσνερ καὶ Ν. Καργαδούρη — 10016.